

ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ
ІМЕНІ ІВАНА БОБЕРСЬКОГО

Кафедра олімпійського, професійного та адаптивного спорту

Бріскін Ю.А.
Нерода Н.В.

ЛЕКЦІЯ

на тему «**ФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТОК ВИДІВ ПРОФЕСІЙНОГО
СПОРТУ**»

з дисципліни
„Олімпійський і професійний спорт ”

ЛЬВІВ - 2024

Тема 8. Формування та розвиток видів професійного спорту

1. Передумови виникнення професійного спорту в Великій Британії.
2. Передумови виникнення професійного спорту в США.
3. Формування та розвиток ігрових командних видів професійного спорту (бейсбол, американський футбол, баскетбол, хокей, футбол).
4. Формування та розвиток індивідуальних та індивідуально-командних видів професійного спорту (бокс, велоспорт, теніс).

1. Передумови виникнення професійного спорту в Великій Британії

У період середньовіччя в Європі монархи влаштовували різноманітні турніри і військові ігри для вдосконалення військової майстерності дворян. Акробати, борці, атлети які піднімали велику вагу подорожували по Європі і виступали перед глядачами. Цим вони заробляли на життя.

У новітній час спорт, як специфічний вид людської діяльності, найбільшої популярності і розвитку набув в Англії. Цьому сприяли об'єктивні передумови. Саме у цій країні склалися найсприятливіші умови для ринкових відносин та підприємницької діяльності, що спонукало бурхливий розвиток промисловості. Це, у свою чергу, сприяло зростанню населення у містах, підвищенню добробуту людей та збільшенню вільного від роботи часу, який вони могли присвятити спортові. В Англії з'являються професійні кулачні бійці, які у поєдинках на рингу заробляли собі на життя. Боксерами ставали переважно вихідці з бідних прошарків населення. Більш талановитих бійців опікали багаті люди. Так один з перших професійних кулачних бійців Джеймс Фігг (1722 р.) за підтримки багатого покровителя графа Петерборо збудував школу єдиноборств з круглою ареною і місцями для глядачів. Боксери-чемпіони також заробляли гроші навчаючи боксу новачків, отримуючи невеликий відсоток від ставок, котрі вигравали їхні опікуни, та від закладів, що ставили на себе самі.

Одним з перших ігрових командних видів професійного спорту в Англії, Європі та врешті-решт і в світі був футбол. Як відомо, сучасний футбол започаткувався саме в Англії. На початку XIX ст. він набув популярності у "публічних школах". У 1850-60-х роках в Англії починають створюватися футбольні клуби.

26 жовтня 1863 р. представники 11 футбольних клубів Англії започаткували Англійську асоціацію футболу. Вона взяла на себе функції організатора і координатора змагань між клубами. Впровадження у 1871 р. регулярних змагань за Кубок Асоціації сприяло швидкому зростанню популярності футболу у суспільстві. Перші фінальні кубкові зустрічі у Лондоні збирали близько двох тисяч глядачів. Невдовзі кількість бажаючих спостерігати за фінальними матчами Кубку досягла 50 тис. осіб. В 1901 р. фінальний кубковий матч зібрав нечувану кількість глядачів – 110 828 глядачів.

Велика популярність кубкових змагань та зростаюча конкуренція між клубами поступово привели до комерціалізації футболу. Спортивні

функціонери, незважаючи на загрозу дискваліфікації, стали потай виплачувати гроші найбільш талановитим футболістам, щоб залучити їх до своїх команд. Все більша кількість клубів і футболістів стали зневажати аматорський статус. Формально футболісти залишалися аматорами, але систематично отримували грошові виплати. У 1885 р. керівництво Футбольної Асоціації щоб покінчити з лицемірством вирішило узаконити професіоналізм у тих клубах, котрі хотіли виплачувати гонорари своїм футболістам. Спочатку такі гравці були напівпрофесіоналами. По суботах вони за винагороду брали участь у змаганнях, а в інші дні працювали за своєю основною професією. Але з часом це стало неможливим через велику кількість ігор та необхідність більш серйозної підготовки до них у зв'язку зі зростанням конкуренції.

Велика популярність привернула до футболу увагу бізнесменів. Вони швидко зрозуміли, що на ньому можна заробляти гроші і підняти свій престиж у суспільстві. Поступово футбольні клуби почали перетворюватися на акціонерні товариства. Найбільш багаті люди скуповували контрольні пакети акцій і ставали власниками клубів, а спортсмени їхніми васалами.

2. Передумови виникнення професійного спорту в США.

Професійний футбол, що сформувався в Англії, мав певний вплив на розвиток інших видів професійного спорту як в Англії, так і в усьому світі. Проте батьківщиною сучасного професійного спорту справедливо вважаються Сполучені Штати Америки.

Поява різних видів спорту на американському континенті датується XVII-XVIII ст. Серед перших видів спорту були бокс (кулачні бої), боротьба, веслування, біг, крикет, кінні скачки тощо, котрі на той час вже культивувалися в Європі. При цьому проведення змагань з самого початку носило комерційний характер. В них, як правило, розігрувалися грошові призи. Серед кулачних бійців того часу частіше за інших згадується ім'я раба з Вірджинії Тома Моліно. У 1800 р. він отримав свободу за перемогу в кулачному поєдинку над іншим рабом. Потім він провів кілька поєдинків у Нью-Йорку, що були організовані менеджером на комерційних засадах, а у 1810 р. переїхав до Англії, де продовжив кар'єру кулачного бійця.

У 1824 р. у Нью-Йорку була проведена міжнародна регата американських і англійських веслярів, де розігрувався приз в 1000 доларів. Там же у Нью-Йорку в 1831 р. переможець з бігу на 10 миль Г.Станнارد, який пробіг дистанцію менш ніж за одну годину, також отримав приз 1000 доларів. У 70-ті роки XIX ст. у США були популярними комерційні шестиденні змагання з бігу під девізом „Біжи як хочеш”. Вони розпочиналися ранком у понеділок і закінчувалися в суботу. Переможці нагороджувалися великими грошовими призами. Глядачі і самі бігуни брали участь у тоталізаторі.

Пріоритет організованого спортивного бізнесу в Америці належить кінним скачкам. Але піонером професійного спорту справедливо вважається бейсбол. Його появу в США відносять до 1831-1845 років. Уже в 1860 р. в

країні нараховувалося кілька десятків команд, що продавали квитки на свої матчі і виплачували спортсменам грошові гонорари за виступи у змаганнях. У подальшому деякі гравці вирішили пов'язати свою долю з бейсболом і стали спортсменами-професіоналами. Офіційне визнання професійного бейсболу в Америці датується 1869 роком, коли гравці команди "Red Stockings" з міста Цинциннаті назвали свою команду професійною і організували турнір по країні.

Отже, перші ознаки бізнесу в спорті з'явилися відтоді, коли розпочали продавати квитки на змагання.

В 1871 р. 10 професійних команд організували Національну асоціацію професійних гравців у бейсбол. Через шість років в країні уже нараховувалося 54 професійні команди.

Успіхи професійного бейсболу сприяли виникненню і формуванню нових видів професійного спорту. Що ж зумовило бурхливий розвиток професійного спорту на північно-американському континенті? Окрім наявності спортсменів відповідного класу, необхідні певні соціально-економічні умови. Це, насамперед вільне підприємництво, розвиток промисловості, урбанізація, традиційно жорстка для США конкурентна боротьба за моральне та фізичне виживання, комерціалізація спорту тощо. Виникнення та подальший бурхливий розвиток професійного спорту в США зумовлений також системою цінностей американського суспільства: успіх, конкуренція, матеріальні блага, індивідуалізм, лідерство, підвищення "статус-кво" тощо. Самовираження власного "Я", досягнення перемоги – це головне, що дає спорт суспільству. Колишній віце-президент США С.Агню стверджував: „Я не хочу жити в суспільстві, яке не включило перемогу до своєї філософії”. Подібну думку, хоч й іншими словами, висловив японський історик у зв'язку з перемогою бейсбольної команди токійської вищої школи над командою, що була укомплектована американцями, які працювали а Іокогамі: "Іноземцям не зрозуміти всієї сили емоційного потрясіння, яке відчули японці після перемоги. Вона допомогла нашій країні, яка намагається після віків ізоляції вирватися на шлях прогресу, подолати комплекс неповноцінності перед Заходом.

Передумовами виникнення професійного спорту були такі чинники: ринкові відносини; розвиток виробництва; зростання населення у містах; зростання добробуту населення та вільного від роботи часу; жорстка конкуренція за фізичне і моральне виживання; особливості формування системи загальнонаціональних цінностей; наявність спортсменів високого класу; популярність спорту в суспільстві; комерціалізація спорту.

Професійний спорт в США на сьогодні є еталоном провадження спортивного бізнесу. На основі професійного спорту в США створена специфічна сфера розважального бізнесу, обсяги і розміри якого вражають:

- змагання спортсменів-професіоналів і команд регулярно висвітлюються по радіо і телебаченню у величезному обсязі – 613 200 годин на рік;
- понад 260 млн. глядачів в США щорічно відвідують змагання з видів професійного спорту, що більше ніж у всіх країнах Європи разом узятих;
- сукупний річний прибуток провідних професійних ліг (NFL, MLB, NBA, NHL) у 2000- роках складав понад 10 млрд. доларів, в сезоні 2012-2013 рр. - 25 млрд. дол., у сезоні 2022-2023 рр. – 49,3 млрд.дол.

Вище наведене дає підстави для аналізу особливостей розвитку і функціонування північно-американського професійного спорту. В його історії можна виділити три основні етапи розвитку: 1869-1930 рр., 1931-1979 рр., з 1980 р. і по теперешній час. Аналіз історії виникнення, формування та подальшого розвитку професійного спорту в США свідчить про те, що кожному періоду притаманні специфічні чинники його функціонування.

Перший період (1869-1930) відзеркалює зміни, що відбувалися у суспільстві після громадянської війни (1861-1865). В цей час спостерігалось бурхливе зростання міст, розвиток транспорту та комунікацій, вдосконалення технологій, зростання добробуту та вільного часу населення тощо. Зростання доходів населення, нові культурні запити та конкурентна боротьба бейсбольних клубів за кращих гравців призвели в решті решт до комерціалізації спорту та виникнення наприкінці 1860-х рр. професійного бейсболу. Створення бейсбольних команд, а у подальшому і ліг призвело до розшарування бейсбольного середовища: з'явилися власники команд, яких на той час називали менеджерами, з одного боку, і наймані працівники - спортсмени-професіонали з іншого. Ці групи людей стали відігравати провідну роль у формуванні спортивного бізнесу.

Суттєвими чинниками у формуванні спортивного бізнесу було запровадження у 1876 р. упорядкованої системи змагань - регулярного чемпіонату Національної бейсбольної ліги, а у 1903 р. – „Світової серії” змагань, які американці вважали чемпіонатом світу з бейсболу. Ці змагання існують і донині. Аналогічні змагання запровадили в подальшому всі елітні ліги ігрових командних видів професійного спорту США.

Початок другого періоду розвитку професійного спорту в США (1931-1979 рр.) співпадає з початком Великої депресії в країні, яка негативно на ньому позначилась. Найбільше постраждали такі його види професійного спорту, які в значній мірі залежали від спонсорів, що самі переживали скрутні часи. В цей час значно знизилась відвідуваність змагань. Наприклад, у Головній бейсбольній лізі кількість глядачів у 1929 р. склала 17 млн, а у 1933 р. – менше 15 млн.

З метою підвищення інтересу глядачів до бейсболу керівництво ліги у 1933 р. провело матч двох команд, склади яких були сформовані з кращих бейсболістів сезону голосуванням журналістів. Ця гра отримала назву "Матч зірок Америки" і з того часу регулярно проводиться в бейсболі. Це нововведення в подальшому запозичили і вдосконалили інші елітні ліги з ігрових командних видів професійного спорту. Останнім часом такі ігри набули популярності в Європі.

Окрім цього, власники бейсбольних команд перед початком матчів запровадили виступи дівчат (так звані групи підтримки), котрі набули такої популярності, що нині в США проводяться чемпіонати серед груп підтримки. Наприкінці XX – початку XXI ст. групи підтримки в командних ігрових видах професійного спорту набули великої популярності і в Європі

В період Великої депресії, коли тисячі людей залишилися без роботи, спорт допоміг американцям зрозуміти, що життя це не лише гроші. Спортивні новини в газетах та радіопередачі були найбільш популярні.

Закінчення Депресії ознаменувалося двома визначними подіями для професійного спорту Америки: в 1936 р. в NFL вперше запроваджено специфічну систему відбору гравців до команд, так званій „драфт”, яка давала можливість усунути власників команд від конкуренції за кращих гравців-новачків і підвищити конкурентноспроможність команд ліги; у 1939 р. розпочато трансляції бейсбольних матчів по телебаченню.

Друга світова війна загальмувала розвиток професійного спорту. Проте змагання спортсменів-професіоналів і команд продовжувалися. У січні 1942 р. президент США Ф.Рузвельт звернувся з листом до керівництва Головної бейсбольної ліги з пропозицією щодо необхідності трансляції бейсбольних матчів у вечірній час, щоб численні вболівальники змогли після їх переглянути після завершення робочого дня.

Після закінчення війни в країні розпочався справжній спортивний бум. З одного боку після скрутних років війни люди шукали можливість відпочити та розважитися, а з іншого боку – збільшення часу спортивних трансляцій сприяло популяризації спорту. В цей період розпочався також бурхливий розвиток матеріально-технічної бази спорту та спортивної індустрії. Наприклад, у 1924 р. в США на тисячу жителів припадала в середньому одна спортивна споруда, а на початку 1950-х років – більше шести.

Повоєнний період характеризується також початком подолання расових бар'єрів у професійному спорті. В 1945 р. менеджер бейсбольної команди „Бруклін Доджерс” Б.Рікі уклав угоду з першим темношкірим бейсболістом Дж. Робінсоном, який грав спочатку в команді фарм-ліги а з 1947 р. дебютував у складі команди елітної ліги.

1950-ті роки характерні масовими переїздами професійних команд з міста до міста в пошуках більших заробітків. В країні почала формуватися своєрідна конкуренція між містами в боротьбі за право володіння професійними командами провідних ліг, що сприяло бурхливому розвитку професійного спорту. Інтенсивний розвиток маркетингу в спорті,

будівництво багатофункціональних спортивних споруд та розвиток комерційної співпраці професійних ліг з телебаченням сприяли підвищенню їх економічної ефективності та подальшому зростанню популярності у 1950-1970 рр.

На сучасному етапі на Північно-Американському континенті ефективно функціонують понад 20 видів професійного спорту: американський і європейський футбол, бейсбол, баскетбол, хокей, бокс, кінні скачки, гольф, автоперегони тощо. Тільки в елітних професійних лігах функціонують в 2024 р. 124 команди: NFL – 32, MLB – 30, NBA – 30, NHL – 32 команд.

Питання створення професійної команди на Північно-Американському континенті досить складне, оскільки в його вирішенні беруть участь сенатори, конгресмени, політики місцевого рівня, бізнесмени, тренери, спортсмени, вболівальники. Кожна з зазначених груп пов'язує зі створенням команди свої надії та інтереси. Для гравців – це шанс краще реалізувати свої здібності і отримати хороший зарібок, для вболівальників – нові можливості вираження своїх емоцій, приємне проведення дозвілля, зростання іміджу міста, в якому вони живуть; для власників команд – можливість здійснити ефективні інвестиції і увійти до суспільної еліти; для сенаторів і конгресменів – підвищити імідж серед виборців. Проте головним аргументом у розташуванні команди у тому чи іншому місті є економічна доцільність. Так, при розширенні Національної хокейної ліги з 26 до 30 команд в період з 1996 по 2000 рр., окрім того, що майбутні власники команд повинні були сплатити вступні внески до ліги по 75 млн. доларів, найбільш важливими критеріями при конкурсному відборі кандидатів були такі: наявність льодової арени, що відповідає сучасним стандартам; потужний телеринок і можливість укладання контрактів на телетрансляції матчів з національними та регіональними телекомпаніями.

Виходячи з економічних міркувань північно-американські елітні професійні ліги розташовують в одному місті лише одну команду відповідної ліги. Виключення складають лише такі мегаполіси як Нью-Йорк і Лос-Анджелес, де окремі ліги розташували по дві команди.

Величезне значення для розвитку професійного спорту відіграло рішення Конгресу США 1961 р. щодо права NFL та інших ліг продавати телекомпаніям права на трансляції ігор в пакеті від імені ліги. Це сприяло зростанню вартості прав на телетрансляції змагань, а отже і прибутків професійних ліг. Так, на початку 2000-х роки доходи від продажу прав на телетрансляції в NFL становили понад 70% від річного прибутку, в MLB – біля 50 %, NBA біля 40%. Лише в NHL вони знаходяться на рівні європейських професійних ліг – біля 20 % річного бюджету. Слід наголосити, що так швидко вартість продажу прав на телетрансляції не зростала в жодній сфері бізнесу.

Зі збільшенням частки доходів від телетрансляцій поступово змінюється і характер володіння професійними командами. Якщо раніше це було переважно хобі, примха багатого підприємця, то тепер це вигідне

вкладання капіталу, що приносить його власнику гарантований прибуток і громадське визнання.

Зростання прибутків від продажу прав на телетрансляції змагань стало вирішальним чинником різкого зростання заробітної плати спортсменів-професіоналів. В жодній галузі північно-американського бізнесу заробітна плата не зростала так стрімко як у професійному спорті. У 1980 р. тільки вісім спортсменів – професіоналів мали річний прибуток 1 млн. доларів, а в 1990 р. їх кількість становила уже понад 150 осіб. У 2004 р. середня зарплата понад 400 баскетболістів NBA становила понад 4 млн. доларів на рік, тоді як зарплата президента США – лише 400 тисяч. В сезоні 1997 – 1998 рр. рекордну на той час серед спортсменів зарплату за контрактом отримав провідний баскетболіст NBA М. Джордан (36 млн доларів на рік), а у 2004 р. провідний гравець світу в гольф Т. Вудс отримав річний прибуток 80,3 млн доларів.

За інформацією американського журналу „Форбс” прибутки десяти найбагатших професійних спортсменів США за 2004 р. коливалися від 25,9 млн (Грант Хілл – баскетбол) до 80,3 млн доларів (Тайгер Вудс – гольф), а до 10-ки найбагатших спортсменів світу у тому ж році пробився лише один представник не американського професійного спорту – семиразовий чемпіон світу в гонках Формула-1 Міхаель Шумахер (80 млн доларів - 2 місце).

Слід наголосити на тому, що взаємовідношення між телебаченням і спортом не носять одностороннього характеру. Телебачення не тільки значною мірою фінансує розвиток професійного спорту, але й добре на ньому заробляє. Чим більш захоплюючою є телепередача, тим більше уваги телеглядачів вона привертає і тим дорожче платять рекламодавці (фірми, компанії, концерни тощо) за рекламу своєї продукції. При цьому вартість однієї хвилини реклами залежить не тільки від типу передачі (в нашому випадку від виду спорту та рангу змагань – рядова зустріч, вирішальні зустрічі за вихід до плей-офф чи фінал Кубка ліги), але і від часу трансляції. Вночі дешевше ніж в день, а вдень дешевше ніж ввечері. Найдорожча реклама з 19 год. 30 хв. до 23 год. Проте вид спорту та ранг змагання також має велике значення. Так, вартість 30 с. реклами під час „Світової серії” з бейсболу MLB в 2020 р. становила 375 тис.дол., а у трансляціях Суперболу з американського футболу в 2023 р. вона становила 7 млн. доларів за 30-ти секундний ролик.

Характерною рисою розвитку професійного спорту в США є особливе ставлення до нього Конгресу, Сенату і всього північно-американського населення. За останні 50 років в Конгресі і Сенаті країни розглядалося понад 400 законопроектів, що стосувалися функціонування та подальшого розвитку професійного спорту. За даними американських соціологів біля 70% читачів купують щоденні газети заради спортивних матеріалів, у яких висвітлюється переважно професійний спорт. Біля 80% спортивних телепередач належить інформації про події у професійному спорті.

Урбанізація, індустріалізація, розвиток комунікацій, популярність спорту, зростання добробуту та нові культурні запити населення США сприяли виникненню наприкінці 1860-х років професійного бейсболу.

У 1876 р. вперше у спорті було запроваджено упорядковану систему змагань – регулярний чемпіонат, у 1903 р. – Кубкові змагання з бейсболу „Світова серія”, а у 1933 р. – “Матч всіх зірок” MLB. У подальшому ці організаційні форми змагань набули популярності не тільки в інших ігрових видах професійного спорту в США, а й у всьому світі.

Для підвищення зацікавленості глядачів до змагань власники бейсбольних команд у 1930-х роках запровадили виступи перед матчами та у перервах груп підтримки. Це нововведення запозичили у подальшому інші види професійного спорту.

В 1936 р. у професійному спорті США було запроваджено специфічну систему найму нової робочої сили (спортсменів), яка сприяла усуненню власників команд від конкуренції за кращих новобранців і підвищенню конкурентноспроможності команд.

В 1939 р. професійні бейсбольні клуби США започаткували продаж телекомпаніям прав на трансляції матчів. Наприкінці ХХ ст. телебачення стало потужним чинником різкого зростання прибутків професійних ліг і заробітної плати спортсменів-професіоналів.

Бурхливий розвиток професійного спорту в США у другій половині ХХ ст. обумовлений також активним розвитком спортивної індустрії та будівництвом якісних спортивних споруд.

Характерною ознакою північно-американського професійного спорту, як і інших галузей діяльності, була расова дискримінація. Лише у 1947 р. у елітній бейсбольній лізі дебютував темношкірий атлет.

В американському професійному спорті сформувалася система розташування команд елітних ліг, що базується на економічних засадах. В місті, як правило, розташовується лише одна команда з певного ігрового виду спорту. Головним критерієм вибору міста розташування команди є можливість отримання високих прибутків.

Характерною рисою розвитку професійного спорту в США є позитивне ставлення до нього Конгресу, Сенату і всього американського народу.

В останні роки відбувається активне формування правового поля діяльності в професійному спорті.

Особливості розвитку і функціонування професійного спорту в Європі.

Розвиток професійного спорту в Європі розпочався значно пізніше, ніж у Північній Америці. Він має свої особливості, що зумовлені історичними

традиціями і концепціями розвитку спорту як в окремих країнах, так і в цілому на континенті.

На відміну від північно-американського спорту, де чітко простежуються розбіжності між аматорським та професійним спортом, у Європі такої чіткої розмежованості не існує. Національні федерації з багатьох видів спорту об'єднують і аматорів і професіоналів. На розвиток професійного спорту в Європі значний вплив мають міжнародні спортивні організації і федерації, а також процеси міжнародної інтеграції. Стосовно культивування професійних видів спорту значних розбіжностей не існує. Це насамперед футбол, баскетбол, теніс, бокс, велосипедний спорт, автоспорт, хокей, тощо.

Тривалий час розвиток професійного спорту в Європі гальмувався англійською концепцією аматорства, ставленням до професійного спорту МОК та міжнародних спортивних федерацій. Не випадково у законах про спорт, що прийняті у ряді країн, а інколи і в Статутах національних федерацій наводяться визначення статусу спортсмена-аматора та спортсмена-професіонала. Наприклад, Німецький футбольний союз наводить такі визначення понять:

футболіст-аматор - це той, хто отримує не винагороду, а тільки відшкодування своїх витрат;

футболіст-аматор, що уклав трудову угоду - це той, хто грає у футбол за контрактом і за винагороду, яка перевищує його середньомісячні витрати не більше ніж на 700 марок;

ліцензований або футболіст-професіонал - це той, хто має ліцензію футболіста-професіонала від Німецького футбольного союзу (ДФБ) і уклав трудову угоду з футбольним клубом ліги, який також має ліцензію ДФБ.

У Бельгійському законодавстві також визначено статус спортсмена-професіонала. Це особа, котра працює за наймом і за участь у спортивних змаганнях отримує винагороду, що більша за встановлену суму.

У багатьох країнах Європи концепція аматорства з її цінностями та ідеалами домінувала над концепцією професіоналізму аж до середини 80-х років ХХ ст. Статус спортсмена-аматора цінувався спортивною громадськістю значно вище ніж статус професіонала. Значну роль у цьому відіграла позиція МОК, який до початку 1970-х років жорстко дотримувався англійської концепції аматорства. Спортивні посадовці колишніх соціалістичних країн також категорично виступали проти професіоналізму у спорті.

Особливість розвитку і функціонування професійного спорту в Європі пов'язана з організаційною структурою найбільш популярних командних ігрових видів професійного спорту. Як і у США, в європейських країнах функціонують ліги (асоціації), що займаються розвитком певного виду спорту на професійних засадах. Проте в умовах функціонування цих ліг є суттєві розбіжності. Так, в США у жодній з елітних ліг (NBA, NFL, MLB, NHL) команда, що у чемпіонаті відповідної ліги посіла останнє місце не вибуває з неї. Хіба що рішенням Ради управління ліги збиткова команда

може бути розформованою. В Європі відбувається ротація команд між вищими і нижчими лігами. Наприклад, у Бундеслізі (Німеччина) існує обмін футбольними клубами між вищою, другою і аматорською лігами. Команди, котрі за підсумками національного чемпіонату посідають останні місця у вищих лігах вибувають до нижчих. Натомість команди, що успішно виступили у нижчих лігах відповідно переходять до вищих. Окрім цього, щоб виступати у перших двох лігах Бундесліги, клуб повинен отримати ліцензію від ДФБ, а також надати гарантії стосовно виконання певних адміністративних, фінансових і технічних вимог, а також вимог техніки безпеки на стадіоні. Аналогічні принципи ротації команд між лігами існують у всіх країнах Європи.

Ще одна особливість професійного спорту Європи полягає у ставленні до нього держави. На відміну від США, де професійний спорт розвивається на притаманних комерційній діяльності юридичних засадах, у багатьох країнах Європи прийняті спеціальні закони про розвиток спорту, в тому числі і професійного, а в окремих країнах (Іспанія, Італія, Португалія) і окремі закони щодо розвитку професійного спорту. У спортивному законодавстві європейських країн значна увага приділяється безпеці глядачів на спортивних аренах. Наприклад, у спеціальному декреті італійського уряду (1989 р.) визначено нормативи безпеки при будівництві та експлуатації спортивних споруд. У Великій Британії у 1987 р. було видано "Закон про безпеку в місцях проведення змагань", а у 1991 р. на його основі розроблено більш детальні юридичні основи, що пов'язані з поведінкою глядачів на стадіонах і у палацах спорту. Однією з головних особливостей професійного спорту у європейських країнах є участь держави в його фінансуванні. Практично в усіх європейських країнах, де культивуються окремі види професійного спорту, і в першу чергу ігрові, держава через місцеві органи влади має безпосереднє відношення до їхнього розвитку. В США, на відміну від країн Європи, жодна команда з елітних ліг професійного спорту не має фінансової підтримки безпосередньо з бюджетів штатів чи міст. У той же час муніципалітети численних американських міст надають професійним командам опосередковану фінансову допомогу шляхом пільгового оподаткування їхніх прибутків та призначення символічної плати (1-2 долари на рік) за оренду муніципальних спортивних споруд. Але при цьому слід враховувати, що розташування у місті команди однієї з елітних ліг сприяє значній активізації економіки регіону і багатомільйонному зростанню прибутків у місцевих бюджетах. Необхідно також відзначити, що в окремих випадках місцеві органи влади надають фінансову підтримку командам нижчих ліг з бейсболу і хокею.

Найсуттєвіші розбіжності між європейським та американським професійним спортом спостерігаються у структурі його фінансування. На сьогодні у Північній Америці телебачення стало одним з основних джерел фінансування найбільш популярних видів професійного спорту (NFL, NBA, MLB, бокс та інші). Натомість у європейських країнах, навіть у футболі,

прибутки від продажу прав на трансляцію матчів становлять в середньому близько 20% у річних бюджетах професійних команд.

Великі розбіжності у структурі фінансування професійного спорту зумовлені і рівнем спонсорської підтримки. У бюджетах професійних команд з футболу у таких країнах як Німеччина, Іспанія, Італія та інші внески спонсорів становлять від 20-30 до 50%. Водночас, у бюджетах команд елітних ліг північно-американського професійного спорту фінансова допомога спонсорів навіть не планується. Щоправда, в інших видах спорту (авто-, мото- та велоперегони, гольф, теніс) спонсорська фінансова підтримка має суттєве значення. Так, у 1992 р. автоперегони "Індіанаполіс 500" отримали від спонсорів 72,4 млн доларів, тенісний турнір на кубок журналу "Ньюсуік" - 13,2, Гран-прі "Тойота" - 7,3. Чому ж американські фірми-спонсори одним видам професійного спорту надають значну фінансову допомогу, а іншим лише символічну? Очевидно тому, що елітні ліги професійного північно-американського спорту (NFL, NBA, MLB, NHL) є однією із найбільш прибуткових сфер інвестування капіталу. Отже, потужним фірмам з одного боку вигідно ідентифікувати себе з популярними командами елітних ліг, а з іншого - недоцільно збагачувати і без того досить багаті професійні спортивні клуби-фірми.

У Європі спонсорство найбільш популярне у футболі. Саме тому цей вид спорту має досить міцну фінансову базу. Так, футбольні клуби Великої Британії, Італії, Німеччини, Франції, Іспанії та інших країн тісно співпрацюють з такими компаніями-спонсорами як "Опель", "Мерседес-Бенц", "Адідас", ФІАТ та багатьма іншими. Фахівці розуміють, що в європейських країнах команди просто не зможуть вижити без спонсорської підтримки. Проте, відношення до спонсорства неоднозначне. Відомий голандський тренер з футболу Р. Міхелс вважає, що воно негативно впливає на гру, на її стиль. Спонсорам потрібна лише перемога. Суми, котрі виділяє спонсор, на думку Р. Міхелса, прямо пропорційні успіхам команди.

На відміну від США на спортивних аренах Європи не надається належної уваги роботі з глядачами, реалізації абонементів і особливо обладнанню спеціальних лож для найбільш багатих глядачів. Тому відвідуваність змагань, а отже і прибутки від продажу квитків на змагання у США значно більші ніж у європейських країнах.

На відміну від європейського в північно-американському професійному спорті активно розвивається форма спортивного фінансування - ліцензійна діяльність. На думку економістів, прибутки професійних ліг і клубів від продажу ліцензованих товарів з їх атрибутикою найближчим часом можуть стати одними із найперспективніших і найстабільніших. Вже сьогодні північно-американський професійний спорт у цій галузі діяльності є еталоном як для спортивних організацій європейських країн, так і для професійного спорту інших континентів.

Суттєвою відмінністю європейського професійного спорту є і те, що більшість футбольних та інших спортивних клубів належать корпоративним

структурам. Натомість, Національна футбольна ліга США забороняє корпораціям пряме чи навіть опосередковане володіння командами ліги.

Слід відзначити, що професійні види спорту в Європі відрізняються від північно-американських і принципами комплектування команд. Особливо це стосується командних ігрових видів спорту. До команд елітних ліг США новобранці можуть потрапити лише через "драфт" (спеціальна система відбору). В Європі ж не розроблено єдиної системи переходу з аматорів у професіонали. У різних країнах і в різних видах спорту існують різні підходи до розв'язання цього питання.

Європейський професійний спорт відрізняється від північно-американського і значно ширшою інтернаціоналізацією. Американський професійний спорт тривалий час самоізолювався від зовнішнього світу. Вперше спортсмени-іноземці (європейці) з'явилися в NHL. Сталося це лише на початку 60-х років XX ст. Потім і NBA відкрилася для баскетболістів з інших країн. Лише наприкінці XX ст. політики "відкритих дверей" стали дотримуватися і більш консервативні NFL та MLB. Найбільш активну роботу з популяризації баскетболу і завоювання нових спортивних ринків проводить останнім часом NBA.

Проте, незважаючи на активізацію процесу інтернаціоналізації найбільш популярних і прибуткових професійних ліг Північної Америки, у професійному спорті Європи ці процеси відбуваються значно ширше і глибше. Сьогодні йдеться вже не про виступи окремих спортсменів-легіонерів у професійних лігах певної країни, а про створення інтернаціональних Європейських ліг. Наприклад, північно-європейська баскетбольна ліга, до якої увійшли 14 команд з 9 країн. Подібні ліги існують і в інших видах професійного спорту Європи. Значні зміни відбуваються в європейських клубних змаганнях з футболу. Створена система змагань під назвою "Європейська ліга чемпіонів". Постає питання про створення в Європі ліги елітних клубів, до якої можуть увійти гранди європейського клубного футболу. Окрім цього, завдяки "Справі Босмана", процес інтернаціоналізації європейського професійного спорту став узаконеним. Згідно рішення Європейського Суду (1995р.) для країн-членів Європейського Союзу (ЄС) зняті обмеження у кількості іноземців, які виступають у футбольних клубах. Це також стосується інших видів професійного спорту, і не тільки спортсменів, а й тренерів.

На відміну від північно-американського професійного спорту, численні професійні ліги у різних європейських країнах надають великого значення підготовці тренерів. У деякій країнах Європи тренер не має права працювати з командою чи спортсменами певного класу без ліцензії відповідної ліги (федерації). Так, у Німеччині можна працювати тренером з футболу лише за умови отримання від Бундеслиги чи ДФБ відповідної ліцензії. Для її отримання необхідно пройти спеціальні курси, що організуються Бундеслигою чи її регіональними відділеннями. Оскільки техніка і тактика футболу та методи тренування постійно вдосконалюються, ДФБ багато уваги надає підвищенню кваліфікації тренерів. Щорічно

тренери-викладачі з футболу, і в першу чергу ті, що працюють з професійними командами, збираються на спеціальні наради, де обговорюють актуальні питання підготовки футболістів і тренерів. Аналогічну роботу ДФБ проводить і з футбольними арбітрами. Подібні системи підготовки і перепідготовки тренерів і суддів існують в Італії, Україні та інших країнах Європи.

Професійний спорт Північної Америки і Європи сформувався і розвивається на основі одних і тих самих чинників, але концепції і принципи його функціонування суттєво відрізняються. Головною розбіжністю є ймовірно те, що у США і Канаді це, насамперед, бізнес, а вже потім спорт, тоді як в європейських країнах це в першу чергу спорт, а вже потім бізнес.

На розвиток професійного спорту в Європі суттєво впливають міжнародні спортивні організації та процеси міжнародної інтеграції.

Європейський професійний спорт відрізняється від північно-американського рядом особливостей:

- менша розмежованість між аматорським і професійним спортом;
- вплив англійської концепції аматорства на формування і розвиток професійного спорту;
- ротація команд між вищими і нижчими лігами;
- фінансова підтримка і правове регулювання професійного спорту державою;
- структура фінансування;
- значна спонсорська підтримка;
- низька активність у ліцензійно-спортивній діяльності;
- нижча ніж в США відвідуваність змагань внаслідок недостатньої уваги до роботи з глядачами;
- значна кількість професійних спортивних клубів знаходиться у корпоративній власності;
- принципи комплектування команд в ігрових видах професійного спорту;
- висока інтернаціоналізація;
- організація підготовки і перепідготовки тренерів та суддів.

3. Формування та розвиток ігрових командних видів спорту

У новітній час найбільш інтенсивно професійний спорт розвивався у США. Починаючи з середини XIX ст. активно розвивалися такі його види як бейсбол, американський футбол, гольф тощо. Однак задовго до цього в деяких видах спорту розігрувалися грошові призи (кінні перегони, кулачні двобої, біг, веслування, боротьба).

Кінні перегони завжди носили комерційний характер. Перші кінні перегони були організовані губернатором штату Нью-Йорк Р. Ніколасом у 1668р., а перший кінний іподром у США було збудовано в м. Лексінгтоні у 1778 р.

Проте найбільш широкого розвитку набули командні ігрові види професійного спорту. Першим серед них був бейсбол.

Бейсбол

Бейсбол (англ. Baseball; base - база, основа і ball - м'яч) – спортивна гра з м'ячем і битою. В ній дві команди-суперниці по чергово виконують зумовлені правилами атакуючі і захисні дії. Сутність гри – суперництво двох команд за так звані "бази" – майданчики, що знаходяться в кутах внутрішнього поля ("інфілд") – квадрата зі сторонами по 90 футів (27,45 м x 27,45 м). За межами внутрішнього поля знаходиться зовнішнє поле ("аутфілд"). У кожній команді по дев'ять гравців. Одна команда, що захищається, подає м'яч (маса м'яча 150 г, окружність 23 см.), а інша - приймає його. У команді, що захищається, на майданчику діє весь склад, а від атакуючої – у грі бере участь тільки один бейсболіст, що відбиває. Він з битою в руках знаходиться в "будинку" ("домашній" базі). Дев'ять гравців команди, що захищається, розташовуються в такий спосіб: той, що подає (пітчер), знаходиться в центрі внутрішнього поля; той, що приймає (кетчер) – у " будинку"; троє – гравці 1-ї, 2-ї і 3-ї баз – у відповідних базах; вільний гравець ("шорт-стоп") – між 2-ю і 3-ю базами; інші три гравці – у зовнішньому полі (правий, центральний і лівий гравці зовнішнього поля відповідно). Гра розпочинається з того, що пітчер команди, що захищається, подає м'яч відбиваючому гравцеві команди суперників, що атакує. Якщо цей гравець за допомогою бити зумів послати м'яч назад у поле, то, кинувши бити на землю, він біжить від "будинку" до 1-ї бази, прагнучи швидше зайняти її (а якщо удасться то послідовно 2-у і 3-ю бази). Кетчер – приймаючий гравець команди, що захищається, намагається піймавши м'яча, якомога швидше послати його своїм партнерам, щоб ті змогли влучити м'ячем у гравця команди, що атакує, і тим самим перешкодити йому зайняти чергову базу і вивести його з гри. Якщо гравець атакуючої команди, що відбив м'яч, устиг після цього послідовно оббігти 1-, 2-, 3-ю бази і повернутися в „будинок”, то команда, що атакує, одержує очко. Черговий гравець цієї команди, озброївшись битою, стає наступним відбиваючим. Кожна з команд по черзі виступає в нападі й у захисті. Перемагає команда, що набрала протягом двобою максимальну кількість очок. Час двобою не обмежено. Гра зазвичай продовжується дев'ять іннінгів (у ході кожного з них команди грають у нападі і захисті по одному разу).

Згадки про гру, яка нагадує бейсбол, було знайдено у французькому манускрипті 1344 р. Тоді в неї грали священники. Однак прийнято вважати, що сучасний бейсбол походить від англійської гилки, популярної у Великобританії та Ірландії.

На початку ХІХ ст. (1831-1845 рр.) бейсбол став досить популярним у США, де його називали "таунбол", "бейс" або "бейсбол".

Тривалий час розробником правил змагань вважався Абнер Даблдей. Однак в дійсності перші правила були розроблені Олександром Картрайтом. Перший бейсбольний клуб "Нікер-бокерс" було засновано 23 вересня 1845 р. Олександром Картрайтом, який у подальшому багато зробив для популяризації цієї гри. Він розробив правила гри, які невдовзі були визнані й іншими бейсбольними клубами Нью-Йорка.

Перша офіційна гра в бейсбол відбулася 19 червня 1846 р. у Хобокені (штат Нью-Джерсі) між командами "Нікер-бокерс" (клуб О.Картрайта) і "Нью-Йорк Найн". Цей день американці вважають офіційним днем народження бейсболу.

Спочатку бейсбол був популярним тільки у Нью-Йорку та Нью-Джерсі. На кінець 1850 р. у Нью-Йорку та навколо нього було вже понад 100 бейсбольних команд. Повідомлення про ігри публікувалися у пресі. Наприкінці 50-х років ХІХ ст. бейсбольні команди було створено в інших містах штату Нью-Йорк.

У 1857 р. делегати з 25 аматорських організацій зібрались в Нью-Йорку, щоб обговорити правила гри. І вже у 1858 р. було сформовано першу організаційну структуру в цьому виді спорту – **Національну асоціацію гравців у бейсбол**. Вже в перший рік її існування стали періодично брати плату з глядачів бейсбольних змагань на поточні витрати.

Вже в 1860 р. в країні нараховувалось кілька десятків команд, що продавали квитки на свої матчі і виплачували спортсменам грошові винагороди. Розширення Національної асоціації гравців у бейсбол супроводжувалося зростанням видатків на переїзди команд з міста до міста. Це змусило організаторів огороджувати бейсбольні поля і все частіше брати з глядачів плату. Вперше систематично це стали робити у Брукліні (з 1862 р.).

Гравці Національної асоціації вважалися аматорами, проте багатьом з них таємно виплачувалися гроші: одним просто платили за гру, а інших фірми-спонсори фіктивно зараховували на роботу і виплачували заробітну плату. Відкрито визнати себе професіоналом вважалось нерозважливим, тому спортсмени і підприємці йшли на всілякі хитрощі. Прикладом подібного лицемірства може послужити зарахування у 1867 р. 16-річного бейсболіста Альберта Сполдінга на роботу в бакалійну крамницю на посаду клерка з заробітною платою 40 доларів на тиждень, що на той час майже в 10 разів перевищувало середню зарплату службовця. Президент клубу "Нью-Йорк Мьючуелс" у 1860-1871рр. платив всім гравцям своєї команди, які за платіжними відомостями вважалися „прибиральниками вулиць”.

Першим, хто припинив це лицемірство, був клуб з м. Цинциннаті, менеджери якого в 1869 р. заявили, що команда „Red Stokings” є дійсно професіональною. Засновниками „Red Stokings” стали брати Гаррі і Джордж Райт. Брати Райт запросили до команди кращих гравців з Нью-Йорка, Бостона, Вашингтона, Чикаго та інших міст США. 4 травня 1869 р. „Red Stokings” зіграли перший матч з командою „Great Westerns” (м.

Цинциннаті). Річний фонд заробітної плати у клубі становив 9300 доларів, що на той час було досить великою сумою. Гравці отримували від 800 до 1400 дол. кожен протягом восьми місяців. У той час, кваліфіковані робітники отримували заробітну плату від 525 до 750 дол. на рік.

В тому ж 1869 р. команда „Red Stokings” із Цинциннаті з тріумфом провела свої виступи в різних містах США: виграла у 56 зустрічах, одну гру звела до нічиєї і не потерпіла жодної поразки.

Отже бейсбол став першим у світі командним ігровим видом спорту, що у 1869 р. набув статусу професійного.

17 березня 1871 р. гравці 10 команд об'єдналися у **Національну асоціацію професійних гравців у бейсбол** (National Association of Professional Base Ball Players). Спортсмени команд брали активну участь у формуванні бейсбольного бізнесу. У складі команд і навколо них з'явилися підприємці, які відчували що на бейсболі можна добре заробити. Проте становище Національної Асоціації не можна було назвати стабільними, що було пов'язане з переходом гравців з однієї команди в іншу, в залежності від того, хто більше заплатить.

В 1876 р. з ініціативи чикагського бізнесмена Уільяма Галберта (William A. Hulbert) була сформована **Національна ліга професійних бейсбольних клубів** (National League of Professional Base Ball Clubs). Вступний внесок в Лігу становив 10 дол. Її організатори вирішили низку питань, що лягли в основу розвитку бейсбольного бізнесу:

- розробили календар змагань;
- внесли зміни до правил гри з метою підвищення її видовищності;
- зумовили фінансові аспекти забезпечення команд;
- прийняли рішення про усунення гравців від вирішення будь-яких питань, зокрема фінансових, в Лізі і команді;
- визначили заходи щодо покарання гравців, які за гроші сприяли фіксації необхідних гемблерам (організатори „чорного” тоталізатора) спортивних результатів;
- розпочали боротьбу з вживанням алкоголю серед гравців.

Власники команд, котрі на той час називалися менеджерами, отримали виключне право контролю своєї території, складалі календарі змагань, визначали правила найму гравців. Жодній команді не дозволялося наймати бейсболіста, який з тих, чи інших причин був звільнений з іншої команди. Так з'явився „чорний список”, який неофіційно діє і донині у професійному спорті.

Національна професійна ліга стала організацією професійних клубів, а не гравців. Бейсболом почали керувати бізнесмени, а гравці стали фактично найманими працівниками, котрі отримували заробітну плату. Заробітки складали в середньому 1750 доларів на рік, що було в три рази більше ніж у заводських робітників. ”Зірки” бейсболу отримували до 10 000 доларів за сезон.

На той час ще не було регульованого переходу гравців з однієї команди до іншої. Менеджери старалися перехопити кращих гравців, що призводило до швидкого зростання їхньої заробітної плати. Але прибутки команд були ще незначними і довго так не могло тривати. Щоб запобігти безконтрольному переходу гравців, власники команд домовилися таємно "резервувати" п'ять гравців в кінці кожного сезону. Так з'явилося положення про резервування гравців, яке офіційно вступило в силу в 1880 р.

З 1880 р. була введена система укладання контрактів з гравцями. Це припинило переходи гравців з команди до команди через вищу зарплату. Так з'явилося одно із перших і безумовних правил професійного спорту – укладання контракту між клубом та гравцем.

Окремий пункт в контракті стосувався положення про резервування. Згідно цього положення, клуб мав право продовжити контракт гравця, після кожного сезону, що фактично робило гравця до кінця життя власністю команди, яка першою уклала з ним контракт. І хоча, гравець мав право торгуватися за розмір своєї заробітної плати, він не мав права переходити в іншу команду за власним бажанням і агітувати за підвищення зарплати.

Ліга розробила досить суворі правила щодо створення, розташування і прийому нових команд. Заборонялося їх розташування в містах з населенням до 75 тис. жителів. Як правило, заборонялося розташування двох команд однієї ліги в одному місті. Обумовлювалося, що створення нової команди з того ж виду спорту на тій же території вимагало грошової компенсації за територіальну поступку.

Невдовзі у Національній професійній лізі з'явився конкурент – **Американська асоціація**, яку було створено 3 листопада 1881 р. (1882 р). на чолі з командою Цинциннаті Ред Стокінгс (Cincinnati Red Stockings), яка була виключена з Національної професійної ліги через ігри по неділях і за продаж пива. Щоб залучити гравців до своєї нової ліги, Американська асоціація запропонували гравцям контракти без положення про резервування.

Загалом протягом 80-х років XIX ст. кількість бейсболістів зросла з 5 до 15 тис. чоловік, а кількість ліг – до 17.

12 березня 1883 р. Національна ліга, Американська Асоціація, і нижча Північно-Західна Ліга підписали угоду, відому як "Національна Угода". Угода стала початком (продовжила!!!) обмеження прав бейсболістів та визначила відношення між лігами, в лігах – між лігою і командами, а в командах (клубах) – між їхніми власниками та бейсболістами. Ліги домовилися поважати контракти і "чорні списки" один-одного; визначили розмір мінімальної заробітної плати (1000 дол.); розширили резервний список до одинадцяти чоловік.

Обмеження прав бейсболістів призвело до організації в їхньому середовищі власної профспілки, котра стала захищати права спортсменів-професіоналів. Першою такою організацією стало **Братство професійних бейсболістів**, ініціатором створення якого став (John Montgomery Ward) і ще вісім гравців в 1885 р. Воно виступило проти "чорного списку" та фіксованого для команд ліміту зарплати. Але реальної сили ці профспілки,

що нині називаються Асоціації спортсменів професійних ліг, набули лише у другій половині ХХ ст.

Небажання власників команд Національної Ліги йти на поступки гравцям, стало поштовхом до створення в 1890 р. **Національної ліги гравців у професійний бейсбол** або, як її називали, Ліга Гравців (PL - Players League), керівництво якою здійснювалось самими гравцями.

Головною проблемою тих років було те, що гравці були абсолютно безправні - їх могли продавати з команди в команду, не питаючи згоди. За подібні обміни власники команд часто виручали величезні суми. Так, Джона Монтгомері Варда збиралися продати з Нью-Йорка до Вашингтона за 12 тисяч доларів (дві річних зарплати "зірки" бейсболу тих років). Сам гравець нічого з цих грошей не отримував. Зрозуміло, подібне сильно не подобалося гравцям.

Влітку 1889 р. Вард таємно вербував послідовників - як бейсболістів, так і бізнесменів і політиків, готових підтримати нову лігу. До жовтня того ж року, коли факт існування Ліги Гравців був відкритий для публіки, це була вже серйозна організація. У правління кожного з восьми клубів порівну входили як спонсори, так і гравці; так само порівну розподілялися і доходи. Гравцям навіть було дозволено купувати частки у володінні командами.

Майже всі гравці Національної Ліги, включаючи визнаних зірок, приєдналися до Ліги Гравців. Власникам "старих" команд довелося терміново набирати новачків з молодших ліг, щоб заткнути діри в складі.

Між новою і старою лігами почалися битви в пресі і в суді. Гравці зуміли захистити своє право створити нову лігу, але власники відповіли тим, що зробили розклад своєї ліги таким самим як календар Ліги Гравців. Передбачалося, що глядачі, які звикли до "старих" команд, зволіють піти на їхні ігри, а не на матчі конкурентів. План власників закінчився катастрофою: на нові команди, в яких було більше знаменитих гравців, вболівальники ходили охочіше. Що ще гірше, фанати взагалі закинули бейсбол - сумарна відвідуваність двох ліг була майже вдвічі менше, ніж рік тому у однієї Національної. Все це призвело до банкрутства декількох команд Національної Ліги, Ліга Гравців теж втрачала гроші, в той час як Американська Асоціація діяла як і раніше.

Зрештою представники Національної Ліги і Ліги гравців були змушені сісти за стіл переговорів і в 1891 р. Ліга Гравців припинила своє існування. Гравці повернулися в "старі" команди. Цього ж року була розформована і Американська Асоціація.

До 1900 р. Національна Ліга була монополістом на бейсбольному ринку. В 1901 р. Б.Джонсон (Угрон "Ban" Johnson), президент нижчої Західної ліги, провів її реорганізацію, створивши Американську лігу професійних бейсбольних клубів.

Після трьох років жорсткої конкурентної боротьби, у 1903 р. власники команд і керівники ліг (Американської та Національної) дійшли згоди, згідно з якою офіційно визнавалася наявність у США двох провідних бейсбольних професійних ліг. У кожній лізі було по вісім команд. Для координації роботи

ліг було створено Національну бейсбольну комісію з трьох осіб. До неї входили президенти названих ліг і постійного голови, яка обиралася за погодженням між ними. Так народилась Головна бейсбольна Ліга (Major League Baseball – MLB).

Особливо знаменним для американського бейсболу став 1903 рік. Переможці провідних ліг (Американської та Національної) – команди Бостона і Пітсбурга домовилися щодо організації та проведення 9 ігор, і назвали ці зустрічі чемпіонатом світу – ("Світова серія"). Положення про "Світову серію" було затверджено у 1905 р. і відтоді такі зустрічі проводяться щорічно.

У 1914 році **Федеральна Ліга** оголосила себе третьою вищою бейсбольною лігою, намагаючись конкурувати з Національною та Американською лігами. Конкуруючи за гравців і глядачів, Федеральна ліга неодноразово подавала позови проти існуючих ліг про порушення антимонопольного законодавства. У відповідь Національна та Американська Ліги відповіли серією зустрічних судових позовів, метою яких, принаймні частково, було збільшення видатків Федеральної Ліги. Федеральна ліга подала позов в Північному окрузі штату Іллінойс. Справу вів суддя Kenesaw Landis, добре відомий своїми сильними антимонопольними переконаннями. Але, суддя Landis, крім того був і великим шанувальником бейсболу, тому він не поспішав закрити справу, переконаний в тому, що сторони в кінцевому підсумку будуть змушені сісти за стіл переговорів.

Як з'ясувалось, рішення судді Landis було правильним: Федеральна Ліга не змогла досягнути рентабельності, і після сезону 1915 р. більшість власників клубів, що входили до Федеральної Ліги вирішили піти на примирення з вищими лігами. Лише власники команди з м. Балтімора Baltimore Terrapins не були згодні з таким рішенням.

В 1922 р. бейсбольний клуб з Балтімора подав до Верховного суду США позов про порушення антимонопольного закону Шермана на Національну лігу професійних бейсбольних клубів. Суддя О.Холмс прийняв рішення, у якому заперечував порушення антитрестівського закону Шермана, оскільки питання організації бейсбольних матчів відносяться до юрисдикції штату, а бейсбол не є бізнесом. Це відіграло вирішальну роль у розвитку не тільки бейсбольного бізнесу, але й інших професійних видів спорту, котрі у своїй подальшій діяльності посилялися на це рішення суду. (докладніше "Організаційно-правові основи професійного спорту")

У 1936 р. у Куперстауні розпочалося будівництво Національного бейсбольного залу слави, який відкрили у 1939 р. на честь 100-ліття цієї гри. Перший відбір кандидатів до Національного бейсбольного залу слави проводився упродовж трьох років (1936-1939 рр.). Асоціація журналістів, які писали про бейсбол (226 осіб), та Спеціальний комітет ветеранів бейсболу (78 осіб) відібрали 26 осіб для Залу слави (тих, хто набрав 75% і більше голосів). У подальшому система відбору досить часто змінювалася. У 1945 р. було введено правило, котре діє і до нині – до Залу слави може бути обраним гравець, який виступав у основних лігах не менше десяти років і за п'ять

років до моменту висування його кандидатури на обрання мав не менше ніж 20-річний загальний ігровий стаж.

З 1939 р. розпочато трансляції бейсбольних матчів по телебаченню.

В 1947 р. бейсбол став ареною боротьби проти расової дискримінації. Клуб "Бруклін Доджерс" уклав контракт з темношкірим гравцем Джекі Робінсоном, який уже у 1943 р. став першим темношкірим спортсменом, що завоював титул "Найцінніший гравець ліги". Це був перший у ХХ ст. випадок залучення темношкірого гравця до клубу провідних бейсбольних ліг США. Нині в командах Національної та Американської ліг виступає близько 50% темношкірих гравців.

В 1961-1962 рр. відбулося розширення провідних ліг з метою зменшення конкурентної загрози з боку Континентальної ліги. Кожна з ліг (Національна та Американська) збільшилася на дві команди (з 8 до 10), а кількість ігор зросла з 154 до 162 за сезон у кожній лізі.

У 1968 р. власники бейсбольних клубів провідних ліг (Національної та Американської) ухвалили рішення щодо збільшення кількості команд (з 10 до 12) у кожній з них. При цьому загальна кількість ігор за сезон залишилась такою ж як була – 162.

Тоді ж було передбачено розмір вступного внеску який мав сплатити власник новоствореної команди – 10 млн доларів у Національній лізі і 5,6 млн доларів у Американській лізі. Отримані від розширення ліг кошти розподілялись порівно між клубами відповідних ліг.

Зростання популярності бейсболу спонукало до подальшого розширення ліг. В 1984 р. склад Американської та Національної Ліг розширився до 30 команд.

З 50-х років ХХ ст. все більшої уваги у структурі прибутків провідних бейсбольних ліг набувають надходження від телекомпаній за право трансляції матчів: на початку 50-х років – 2,3 млн доларів на рік, у 1960 – 12 млн, у 1967 – 25 млн, у 1980 р. – близько 100 млн, а у 1990р. – понад 100 млн. Це сприяло значному зростанню прибутків бейсболістів. На початку 1990-х років 109 бейсболістів мали зарплату понад 1 млн доларів на рік, 47 гравців – понад 3 млн, 19 гравців – понад 4 млн доларів, 2 гравці – понад 5 млн, а Б.Бонніла – понад 6 млн. Мінімальна зарплата була понад 100 тис. доларів на рік. У 2004 р. чотири бейсболісти отримали прибутки понад 20 млн доларів за рік, а кращий серед них Алекс Родрігес – 26,2 млн.

В 2010 р. середня річна заробітна плата бейсболістів MLB складає 2,7 млн дол.

У 2000 р. Національна та Американська ліги об'єдналися у Головну бейсбольну лігу – MLB. З 2013 р. комісаром Головної бейсбольної ліги є Бад Селіг.

Сьогодні Головна бейсбольна ліга складається з 30 команд: 29 розташовані в США, 1 – в Канаді. Кожна ліга розділена на три дивізіони: Східний, Західний і Центральний, по 5 команд в кожному.

MLB входить до п'ятірки спортивних ліг (після NFL, Бундеслиги, Австралійської футбольної ліги та Прем'єр ліги) з найвищою відвідуваністю – понад 30 тис осіб за одну гру.

Окрім національного чемпіонату, MLB проводить Матчі усіх зірок (з 1933 р.), Світову серію (з 1903 р.) та Світову бейсбольну класику (з 2005 р. – це змагання, які проводяться MLB, Міжнародною Федерацією бейсболу та Асоціацією гравців у бейсбол Головної Ліги).

Про популярність бейсболу в Америці, зокрема свідчить той факт, що кіностудії Голлівуда й інші студії США зняли про нього чимало фільмів. Так, у 1952 р. на екрани вийшов фільм „Команда що перемагає” у якому головну роль одного з кращих пітчерів 1910-1920 рр. Гровера Александра зіграв голлівудський кіноактор Рональд Рейган, якого у подальшому було обрано спочатку губернатором штату Каліфорнія, а потім і Президентом США.

Успіхи професійного бейсболу сприяли створенню і розвитку інших професійних видів спорту. Наприкінці XIX ст. з'являються професійні команди у футболі (мається на увазі американський футбол, європейський футбол в Америці називають соккер), гольфі і боулінгу, а на початку XX ст. - і у хокеї, баскетболі та тенісі.

Першим у світі професійним командним ігровим видом спорту, став у 1869р. бейсбол.

У 1876р. було сформовану першу у світі професійну спортивну лігу, на комерційних засадах (бейсбол).

У 1880р. у професійному бейсболі запроваджено контрактну систему найму гравців.

Обмеження прав бейсболістів спонукало їх до створення у 1885р. організації, яка б захищала їхні права – Братство професійних бейсболістів.

Успіхи професійного бейсболу сприяли створенню і бурхливому розвитку інших видів професійного спорту: футбол, хокей, бейсбол, теніс та ін.

Американський футбол

Історія виникнення американського футболу нерозривно пов'язана з розвитком футболу європейського та регбі, в свій час завезеного в США європейцями.

7 квітня 1823 у місті Регбі графства Йоркшир, під час футбольного матчу шістнадцятирічний Вільям Вебб Елліс (англ. William Webb Ellis) схопив м'яч і побіг у бік суперників. Через багато років цьому хлопцеві поставили пам'ятник, на стінах його коледжу повісили табличку: "Нехай ця дошка нагадує про славні діяння Вільяма Вебба Елліса, першого, хто наважився порушити правила, схопивши м'яч руками і побігши з ним. Так виникла гра регбі в 1823-му році". Гру вирішили назвати ім'ям міста, в якому вона виникла.

6 листопада 1869 відбулася зустріч в Нью-Брунсвік (шт. Нью-Джерсі) між командами Ратгерського і Принстонського університетів, яка вважається першим в історії матчем з американського футболу, хоча сама гра багато в чому ще нагадувала регбі. З тих пір ця дата вважається офіційним днем народження американського футболу. М'яч тоді штовхали ногами, очки нараховувалися за голи, а про тачдаун й мови не було. Тільки в 1875 р. стали давати одне очко за внесок м'ячі в кінцеву зону супротивника.

Формування американського футболу датується 1874-1882 рр. У 1874 р. в Гарвардському університеті пройшов матч за розробленим там правилами. З часом американський футбол набув поширення в інших університетах, де він як і раніше залишається одним з головних спортивних захоплень студентів.

У 1876 р. була заснована Футбольна асоціація коледжів.

"Батьком американського футболу" вважається Уолтер Камп (англ. Walter Camp), що грав за команду Єльського університету. В 1876 р. ним було запропоновано правила гри, багато принципів яких визначили зміст гри. Серед нововведень Кампа і введення захоплення суперника в районі колін, в наслідок якого травматизм гравців значно збільшився і залишив за американським футболом славу "смертельно небезпечного виду спорту".

Офіційні правила гри було прийнято у 1880 р.

Поступово футбол вийшов за стіни закладів освіти, а в кінці XIX ст. став культивуватися і як вид професійного спорту. З'явилися перші приватні команди і гравці-професіонали.

З 1892 року веде початок професійний американський футбол. До того часу найбільшу популярність американський футбол придбав серед мешканців Пітсбурга та прилеглих районів штату Пенсільванія. Найжорстокіше суперництво розгорнулося між двома командами - "Allegheny Athletic Association" (ААА) и "Pittsburg Athletic Club" (РАС).

Першим професіоналом у цьому виді спорту називають легендарного Вільяма Хеффелфінгера, що отримав 500 доларів в 1892 р. від керівників команди Атлетичної Асоціації (Allegheny Athletic Association" (ААА)). Для

зміцнення рядів своєї дружини керівництво ААА за 500 доларів привернуло в команду Гарварду Вільяма "Пейджа" Хеффельфінгера , що виступав перш за команду університету в Єлі. 12 листопада Хеффельфінгер у зустрічі проти РАС вперше вийшов на футбольне поле у складі ААА і єдиним тачдауном , який тоді "коштував" всього 4 очки , приніс перемогу своїй дружині , яка виграла з рахунком 4:00 . Таким чином , Вільям Хеффельфінгер вважається першим професійним футболістом, який отримав гроші за гру. Правда , виплати відбувалися тоді під покровом таємниці .

У 1893 р. керівництво Pittsburg Athletic Club уклало з хавбеком Грантом Дібертом контракт на весь майбутній сезон - це був перший в історії американського футболу контракт з професійним спортсменом. Щоправда , підписання і цього контракту не віддавалося широкому розголосу.

У 1895 р. вперше один з гравців в американський футбол відкрито заявив про те , що він отримує гроші за свою роботу на футбольному полі. На це наважився Джон Брейлер , якому , як свідчать історики , 10 доларів і безкоштовне харчування вперше отримав від керівництва команди Latrobe Athletic Association після зустрічі зі спортсменами " Жанетт Спорт клуб" .

У 1896 р. керівництво Allegheny Athletic Association оголосило про організацію постійно діючої команди. **У 1897 була створена перша чисто професійна команда - "Latrobe Athletic Association" , яка складалася виключно з оплачуваних гравців.**

1900 р.- Вільям Чейз Темпл взяв на себе виплату заробітної плати гравцям команди Duquesne Country and Athletic Club, ставши першим власником клубу.

У 1902 р. три команди з Пенсільванії спробували організувати першу професійну футбольну лігу- Національну футбольну лігу. . Так як вони не встановили точного порядку для визначення чемпіона , то після проведених ігор всі троє оголосили себе переможцями.

У грудні 1902 р. професійний американський футбол вперше з'явився в спортивному залі - під дахом знаменитого нью - йоркського палацу спорту "Медісон сквер гарден" . Тоді було проведено турнір " Світової серії" за участю п'яти команд. 28 грудня переможцями стали футболісти з клубу "Syracuse Athletic Club", які на чолі зі знаменитим гардом Гленом "Поп" Уорнером з рахунком 6:00 взяли гору над атлетами з Нью - Йорка. У 1903 р. Команда " Атлетичного клубу Франкліна " (Franklin AC) виграла другий і останній турнір світової серії "Світової серії".

В 1904 р. у штаті Огайо виникло вже сім професійних команд. Вони провели свій чемпіонат під назвою Незалежний Чемпіонат Огайо. В цьому ж році з'явився перший афроамериканський футболіст- Charles Follis. Вийшов він у складі команди з Огайо. З тих пір число темношкірих футболістів тільки збільшувалася.

Американський футбол стрімко розвивався в коледжах і університетах , ставав все більш популярним, але разом з цим зростало і невдоволення зростаючою грубістю та жорстокістю ігри, що призвело до його заборони в

деяких коледжах. Побоювання громадськості викликала зайва жорсткість гри: У 1905 р. газета "Чикаго Триб'юн" вийшла із заголовком на першій полосі — "18 футболістів загинули та 159 отримали важкі травми". Президент США Теодор Рузвельт заявив: "Або футболісти змінять правила, або ми заборонимо футбол взагалі. Жорстокість і нечесна гра повинні бути покарані. Змініть гру або відмовтеся від неї". У правила були внесені зміни, що стосуються покарання за грубу гру. Творці правил сподівалися, що це зробить гру менш агресивною. Футболісти також змушені були придумувати спеціальну захисну форму — з'явилися бриджі з щитками. Спортсменам було рекомендовано надягати на голову під час гри шкіряний шолом. З 1939 р. використання шолома стало обов'язковим.

У 1906 р. була проведена реформа, в результаті якої був дозволений пас вперед - революційна новація, істотно змінила стратегію і тактику гри і дозволила здійснити стрибок в еволюції американського футболу. Крім того, гравцям команди нападу, розчищаючи шлях для своїх товаришів, які володіють м'ячем, було заборонене захоплення руками суперників. Тривалість гри була скорочена з сімдесяти до шістдесяти хвилин, також була встановлена нейтральна зона - лінія, яку команди не мають права перетинати до початку розіграшу. Було створено два варіанти гри: більш "м'який" - для любителів і жорсткий - для професіоналів. Багато чого було зроблено для зниження травматизму, насамперед за рахунок удосконалення захисної екіпіровки.

У 1920-30-і рр. у США розпочався справжній «футбольний бум». Проте у 1920 р. професійний футбол зіштовхнувся з рядом проблем: постійне зростання зарплат гравців, неконтрольований перехід гравців з команди в команду, залучення гравців, які не закінчили коледж. Повстала необхідність створення ліги, де всі б дотримувались одних правил.

20 серпня 1920 р. представники чотирьох команд - "Akron Pros", "Canton Bulldogs", "Cleveland Indians" і "Dayton Triangles" в Кантоні (штат Огайо) оголосили про організацію першого професійного об'єднання американського футболу - Американської професійної футбольної конференції (APFC), до якого побажали приєднатися ще шість команд.

На другому організаційному зібранні **17 вересня 1920 р.** були присутні 10 команд з 4 штатів. **Було прийняте рішення про зміну назви Американської професійної футбольної конференції на Американську професійну футбольну асоціацію (American Professional Football Association.-APFA).** Першим президентом став відомий американський спортсмен - дворазовий олімпійський чемпіон з легкоатлетичних багатоборств і футболіст Джим Торп. В 1909-1911 рр. він був студентом і підробляв на життя, виступаючи за кілька доларів у напівпрофесійних бейсбольних і футбольних командах нижчих ліг. Подвійний тріумф індійця Джима Торпа на IV Іграх Олімпіади 1912 р. у Стокгольмі не всім був до душі. Найбільш реакційно налаштовані американські спортивні керівники з Аматорського спортивного союзу та Національного олімпійського комітету США вирішили використати цей випадок у своїх політичних цілях. Вони

звернулися до МОК з проханням позбавити Джима Торпа олімпійських нагород, оскільки до Олімпіади, за їх заявою, він був професіональним бейсболістом і футболістом. МОК задовольнив їхнє прохання. В 1913 р. Джим Торп став професіональним спортсменом. Невдовзі він став одним з кращих як у бейсболі, так і в футболі. Влітку він грав за професійну бейсбольну команду "Нью-Йорк Джайентс", а восени – у футбольній команді "Кантон Баллдогс". Джиму Тропу належала більшість рекордів і у бейсболі, і у футболі.

Щоб додати ваги новій спортивній організації, її засновники вирішили, що за вступ в асоціацію потрібно заплатити внесок у сумі 100 доларів, однак жоден клуб не пішов на такі витрати і цих грошей в загальну касу не вніс. Першим чемпіоном APFA стали футболісти з команди "Akron Pros", які не потерпіли в турнірі жодної поразки.

У 1920 р. пройшов перший професійний трансферт: наприкінці сезону Текле Боб Неш з Акрона перейшов в Баффало за 300 доларів і APFA отримала 5 % за цю угоду.

З 1921 р. статистиками офіційно ведеться літопис чемпіонатів NFL.

З 1921 р. APFA очолив Джозеф Карр, який був власником клубу Columbus Panhandles. На той час календаря ігор команд асоціації (з 1922 р. – NFL) не існувало, тривалість сезону була невизначеною. Гравці переходили з команди до команди за власним бажанням. З цих причин ліга кілька разів була на межі розвалу. Проте зусиллями Джо Карра її вдалося зберегти. Джо Карр ґрунтовно взявся за детальну розробку правил гри і вперше склав календар чемпіонату, підготував конституцію (статут) ліги, дав командам територіальні права, розроблені критерії членства для франшизи. Асоціація стала налічувати вже 22 команди.

Перший серйозний виклик владі Карра прийшов наприкінці 1921 року. The Green Bay Packers зізналися, що використовували в якості гравців студентів коледжу під вигаданими іменами. Карр назвав це не тільки порушенням правил Асоціації, але зловживання довірою громадськості. The Green Bay Packers були змушені відмовитися від участі в лізі. Curly Lambeau пообіцяв підкорятися правилам ліги, і викупив право на клуб за \$ 50. Карр встановив правило, яке забороняє гравцям коледжу підписувати контракти з професійними командами, до закінчення навчання.

24 червня 1922 р. Американська професійна футбольна асоціація, створена в 1920 р., була перейменована в Національну футбольну лігу (NFL) і налічувала 18 команд.

В 1925 р. Джо Карр представив стандартний контракт гравця, аналогічний тим, які використовуються в професійному бейсболі. Згідно контракту гравці не могли перейти з однієї команди до іншої. Карр також зазначив, що гравець, контракт якого з попереднього сезону закінчився не може бути найнятий новою командою, доки не буде проголошений вільним агентом.

1925 р. – до складу NFL включено ще 5 команд. Вперше NFL ввело обмеження кількості гравців в команді – 16 чоловік.

Протягом 1920-х -30-х рр.. кількість команд NFL залишалась нестабільною і американський футбол не був головним видом спорту США, програючи бейсболу. Так з 1920 по 1932 більше 40 клубів входили до складу NFL, з них 11 команд проіснували 2 роки, 19 - рік, а команда Tonawanda Kardex лише одну гру. У 1932 р. NFL налічувала 8 команд. – це є найменша кількість команд за всю її історію.

Карр розумів, що ефективного функціонування Ліги, необхідна стабільність клубів, які входять до її складу, і по-друге, що ці клуби мають бути розміщені у великих містах, так само, як клуби бейсбольної ліги . Він почав шукати людей, які готові були стати власниками футбольного клубу. Починаючи з Нью -Йорку , найбільшого міста в країні і на ринку, Карр переконав Тіма Мара , успішного букмекера , започаткувати клуб . Клуб став відомий як New York Giants і досі частково належить родині Мара.

Робота Карра по створенню клубів у великих містах була успішною. Так, команда Dayton Triangles переїхала і стала називатись Brooklyn Tigers (1930), Portsmouth Spartans стали Detroit Lions , Redskins з Бостона змінили своє розташування і стали Washington Redskins (1937), створені Pittsburgh Steelers і Philadelphia Eagles (1933). В результаті діяльності Карра в 1937 р. 9 з 10 клубів NFL були розташовані в містах, де вже були клуби Головної Бейсбольної Ліги (MLB).

Переломною для NFL у формуванні футбольного бізнесу стала друга половина 30-х років XX ст. В 1933 р. NFL суттєво змінює правила гри з метою підвищення її видовищності та введено регулярний календар змагань. До Ліги приєдналось ще три команди.

8 липня 1933 р. Лігу поділили на дві підгрупи (Східний і Західний дивізіони), переможці яких в кінці сезону розігрували звання чемпіонів NFL.

В 1934 р. на День Подяки вперше відбулась радіо-трансляція матчу між Chicago Bears та Detroit Lions.

Подальшому розвитку професійного американського футболу сприяла нова система найму гравців – ”драфт” . В 1935 р. NFL прийняло рішення щодо впровадження (починаючи з 1936р.) нової процедури відбору гравців, суть котрої полягала у регламентованому розподілі кращих гравців студентського футболу між командами елітної ліги. Команди отримали право обирати собі гравців у зворотньому порядку за результатами турнірної таблиці попереднього чемпіонату.

8 лютого 1936 р. вперше було проведено драфт. Це був перший рік з моменту створення NFL коли кількість команд залишиться незмінною. Окрім того вперше всі команди зіграли за сезон однакову кількість ігор (12 ігор).

В 1936 р. була створена альтернативна NFL ліга, яку назвали Американська футбольна ліга (American Football League.).

1938 р. - George Preston Marshall, власник команди Washington Redskins, спортивний редактор Los AngelesTimes Bill Henry, і промоутер Tom Gallery запропонували проведення "Pro All-Star Game" між командою-чемпіоном NFL і командою зірок.

У 1939 р. відбулася перша телетрансляція матчу телекомпанією Ен-бі-сі. За грою між "Бруклін Доджерз" (англ. Brooklyn Dodgers) і "Філадельфія Іглз" (англ. Philadelphia Eagles) спостерігало близько тисячі жителів Нью-Йорка. Так провідного значення у розвитку професійного футболу поступово набуло телебачення. Відвідуваність матчів NFL сезону 1939 р. перевищила 1 мільйон глядачів вперше, досягнувши 1071200.

Проте на перших порах телетрансляції негативно позначилися на відвідуваності матчів глядачами. Наприклад, в 1949 р. шість матчів команди "Лос-Анджелес Ремс" відвідали 205,1 тис. глядачів. Коли в 1950 р. було показано всі шість матчів по телебаченню, кількість глядачів на трибунах зменшилася вдвічі. Це спонукало власника команди у наступному сезоні відмовитися від трансляцій і кількість глядачів зросла до 234,1 тис. NFL одразу ж відреагувала на результати експерименту в Лос-Анджелесі. Комісіонер ліги Берт Белл прийняв рішення щодо заборони радіо- і телетрансляцій ігор в радіусі 75 миль від стадіону, на якому проводиться гра. Це рішення дозволило отримувати прибутки від телебачення, і не втрачати глядачів на стадіонах.

У 1946 р. було створено Всеамериканську футбольну конференцію (All-America Football Conference). Але вона не витримала конкуренції з NFL і в 1950 р. розпалася. Три кращі її команди приєдналися до NFL.

В 1956 р. - була заснована Асоціація гравців NFL.

До 1960-х років, NFL була домінуючою професійною футбольною лігою.

У 1960 р. з ініціативи нафтового магната Ламара Ханта було створено альтернативну лігу під назвою "Американська футбольна ліга" (American Football League) — єдина з «альтернативних» ліг, що зуміла скласти гідну конкуренцію NFL. Ліга практично одразу ж уклала п'ятирічний контракт з телекомпанією Ен-бі-сі на суму 34 млн доларів. Боротьба команд за гравців і вболівальників, а також за права на телетрансляції, привели до серії переговорів між двома лігами про об'єднання в 1966 р. Конгрес США схвалив злиття ліг зробивши виключення від антимонопольного законодавства.

Відповідно до угоди, дві ліги будуть об'єднані з утворенням розширеної ліги з 24 команд, кількість яких має бути збільшена до 26 в 1968 році і до 28 в 1970р. Всі існуючі клуби зберігатимуть своє місце розташування. Однією з умов злиття була гра між чемпіонами ліг за право іменуватися чемпіоном світу. Перша така гра була зіграна 15 січня 1967 р. під назвою "Чемпіонат світу AFL-NFL ". Офіційний регулярний сезон почнеться в 1970 році коли дві ліги будуть офіційно об'єднані в одну.

В 1970 р. відбулося офіційне злиття двох Ліг, але при збереженні двох підгруп – Американської і Національної конференцій по три дивізіони в кожному. Склад конференцій залишився колишнім але керівництво було спільним. Ця організація отримала назву Національна футбольна ліга (NFL). Фінальна гра між чемпіонами конференцій об'єднаної ліги отримала назву Супер Боул, а найпершу гру, що відбулася в 1967 р. стали називати Супер

Боул І. Зараз це одне з найбільш видовищних, престижних і дорогих спортивних подій у світі.

В 1973 р. Конгрес США ухвалив експериментальне законодавство (на три роки) згідно якого, будь-яка гра NFL, квитки на яку були розпродані за 72 год. до старту, має бути доступною для місцевого телебачення.

В 1978 р. з розширенням регулярного сезону з 14 до 16 тижнів, відвідуваність матчів глядачами перевищила 12 млн. В 1980 р. компанія CBS, викупила за 12 млн. дол. у NFL право на радіо-трансляцію 26 ігор регулярного сезону і 10 пост-сезонних ігор протягом сезонів 1980-83 рр. Церемонія драфту вперше транслювалась теле-компанією ESPN. Рейтинги теле і радіокомпаній, які висвітлювали ігри NFL почали зростати з кожним сезоном.

З 1980 р. NFL окремі ігри проводила за кордоном (Канада, Мексика, Англія, Японія), що сприяло популяризації гри у світі і розширенню футбольного ринку.

В 1982 р. було створено Футбольну Лігу США (United States Football League). Організатори USFL мали на меті отримання прибутку, а не складати конкуренцію NFL, тому організували свій сезон весною. Проте через нестабільність кількості клубів, втративши \$ 163 млн. протягом 1983 - 1985 рр. USFL припинила своє існування. В 1988 р. в ході судової справи про порушення Антимонопольного законодавства USFL отримала \$ 3 компенсації від NFL.

В 1991 р. Рада управління NFL прийняла рішення про вступ до Ліги двох нових команд в сезоні 1994 р. В наслідок цього команди почали розподілятися на шість дивізіонів по 5 команд в кожному.

В 1991 р. з метою поширення американського футболу на міжнародному рівні зокрема в Європі створена Всесвітня Ліга Американського футболу (World League of American Football - WLAF), яка в 1995 р. реорганізована і утворено Європейську Лігу NFL (NFL Europe). Припинила своє існування в 2007 р.

В 1995 р. NFL стає першою професійною лігою, яка розмістила свою сторінку в всесвітній мережі Інтернет.

Одноголосним рішенням власників клубів NFL в 2001 р. затверджено план реорганізації ліги. Починаючи з сезону 2002 р. склад Ліги розширюється до 32 команд. Команди поділені на дві конференції Американську і Національну, які в свою чергу поділяються чотири дивізіони (Східний, Західний, Південний, Північний) по 4 команд в кожному. Такий розподіл існує і сьогодні.

В 2002 р. NFL і NFLPA (Асоціація професійних гравців NFL) оголосили про створення USA Football, першої національної організації, яка представлятиме непрофесійний (аматорський) американський футбол на всіх рівнях.

З метою популяризації американського футболу в 2003 р. запущено перший цілодобовий канал присвячений американському футболу—NFL Network.

В 2008 р. NFL, MLB, Національний Олімпійський комітет антидопінгове агентство США оголосили про партнерство в галузі боротьби з використанням допінгу в спорті.

Регулярний чемпіонат NFL і наступна серія плей-офф — одне з найвидовищніших, престижних і дорогих спортивних подій у світі. Змагання NFL відбуваються протягом 17 тижнів регулярного сезону: з початку вересня до січня. Кожна з 32 команд проводить 17 ігор. За підсумками сезону 14 найкращих команд виходять в плей-офф і завершується чемпіонат розіграшем найпрестижнішого у американському футболі трофею — Супербол. Переможець Супербоула отримує Кубок Вінса Ломбарді (Vince Lombardy Trophy), названий на честь тренера команди Green Bay Packers, яка стала переможцем на перших двох іграх Супер Боул. Вперше Кубком Вінса Ломбарді була нагороджена команда Baltimore Colts за перемогу в Супер Боул V в Майямі в 1970 р.

Матч, за традицією проходить в кінці січня (початку лютого), вважається головною спортивною подією року в США — і найбільш "глядацькою" з усіх одноденних спортивних заходів у світі: за даними NFL, його дивляться більше мільярда глядачів.

Зараз американський футбол - найпопулярніший вид спорту в США, що збирає біля екранів телевізорів мільйони глядачів. Одне з опитувань показало, що американський футбол є улюбленим видом спорту серед жителів США з 1972 р., коли він вперше обійшов за цим показником бейсбол.

Телевізійні рейтинги матчів Національної футбольної ліги вищі, ніж у решти спортивних ліг Північної Америки. У день Супер Боула - вирішального матчу сезону в NFL - гру в цілому дивляться близько 100 мільйонів чоловік в США.

6 листопада 1869 р. відбулася зустріч в Нью-Брунсвік (шт. Нью-Джерсі) між командами Ратгерського і Принстонського університетів, яка вважається першим в історії матчем з американського футболу.

Офіційні правила гри було прийнято у 1880 р.

У 1897 була створена перша чисто професійна команда - "Latrobe Athletic Association" , яка складалася виключно з оплачуваних гравців.

У 1920р. засновано Американську професійну асоціацію, яку у 1922р. перейменовано у Національну футбольну лігу (NFL).

В NFL вперше у професійному спорті у 1936р. було запроваджено нову систему найму гравців на роботу (драфт), яку у подальшому запозичили всі команди ігрові види професійного спорту Північної Америки.

З 1980р. NFL, з метою розширення ринку формує зацікавлення до американського футболу за межами країни.

Баскетбол

Описи ігор, що нагадують сучасний баскетбол, зустрічаються у стародавніх норманів і в багатьох культурах "доколумбівської Америки". Модернізована версія однієї з таких ігор - пок-та-пок, що була колись і релігійним обрядом, - до цих пір зустрічається в північних штатах Мексики як спортивна розвага і атракціон для туристів.

Серед безпосередніх попередників баскетболу нерідко називають поширену в 19 ст. в деяких країнах дитячу гру "качка на скелі": підкидаючи невеликий камінь, гравець повинен був уразити ним верхівку іншого, більшого за розміром, каменю.

Виникнення баскетболу пов'язують з ім'ям інструктора з фізичного виховання коледжу Асоціації молодих християн у Спрингфілді, доктора анатомії і фізіології Джеймса Нейсмита(1861-1939). Він у 1891 р., для підвищення зацікавленості своїх вихованців до занять фізичними вправами придумав гру під назвою "баскетбол", яка у подальшому завоювала популярність не лише молодих християн, а й людей всього світу. Створений спочатку для пожвавлення уроків з гімнастики, баскетбол поступово перетворився на спортивну гру з усіма притаманними їй особливостями.

Вдячні нащадки створили в США "Зал баскетбольної слави ім.Дж.Нейсмита", до якого заносяться імена спортсменів, тренерів і спортивних функціонерів, котрі зробили видатний внесок у розвиток цієї популярної гри.

У 1892 році була опублікована перша Книга правил гри в баскетбол, що містила 13 пунктів, багато з яких діють і донині. Хоча в дечому "правила Нейсмита" відрізняються від сучасних. Наприклад, матч складався з двох таймів по 15 хв. кожен. Ведення м'яча правилами раннього баскетболу не допускалося: по майданчику можна було переміщатися тільки без м'яча, а отримавши його, гравець повинен був зупинитися і або передати м'яч партнеру, або кинути його в корзину. Кількість гравців в команді було довільним – "від двох до сорока" (але обов'язково рівним кількості гравців в команді суперника). Гравця з м'ячем не можна було атакувати - можна було тільки перешкодити йому розпорядитися м'ячем (підстрибуючи, розмахуючи руками і іншими подібними прийомами). У разі порушення цього правила фіксувався фол, повторний фол приводив до дискваліфікації порушника - до забитого м'яча. Три фоли підряд, вчинені який-небудь командою, фіксувалися як "гол" у її кошик - за умови, що суперники за цей час самі не вчинили жодного фолу. Один час у складі команди був і воротар, який охороняв кошик, а за самим кошиком не було баскетбольного щита.

Упродовж 1891-1896 рр. баскетбол набув широкої популярності серед студентської молоді. **Перша гра на гроші відбулася у невеличкому містечку Трентоні, штат Нью-Джерсі в 1896 р. у присутності майже 200 глядачів. Гравці команди-переможниці, після сплати за оренду залу, отримали по 15 доларів, а капітан – 16 доларів. Ці розміри гонорару – близько одного долара за хвилину гри – зберігалися досить довго.**

На початку ХХ ст. баскетбольні команди стали об'єднуватися у різні ліги. **Перше офіційно зареєстроване об'єднання професійних баскетбольних команд, що називалося Національною Баскетбольною Лігою, виникло у 1898 р.** Проіснувавши п'ять сезонів, вона розпалася на декілька самостійних ліг.

Правила дозволяли командам укладати контракти з різними гравцями кожен гру. Склади команд відрізнялися крайньою нестабільністю, і гравець міг продавати свої послуги на кожен матч тим, хто заплатить більше.

Гра на гроші була популярною переважно у невеликих містах, ймовірно тому, що у великих містах було вдосталь інших видовищ. Першими у великих містах баскетбол визнали мешканці афро-американських гетто. Проте "чорний" і "білий" баскетбол довгий час існували окремо. Темношкірим гравцям не дозволялося грати в одній команді з білими і проводити зустрічі між "чорними" та "білими" командами.

В 1922р. у Нью-Йорку, в Гарлемі власники казино "Ренессанс" бажаючи залучити публіку створили з темношкірих баскетболістів дві команди, котрі проводили матчі між собою. Успіх і заробітки перевершили сподівання. Гравці придбали старенький автобус і відбули на гастролі по східному узбережжю США назвавши свою команду "Нью-Йорк Ренессанс". Баскетболісти самі шукали собі суперників і змагалися з ними. Майже кожний турнір гордо іменувався "чемпіонатом світу".

Таких турнірів у 1920-х роках було у США досить багато, а отже і "команд-чемпіонів світу" було також немало. В середині 1920-х років у ранзі "чемпіонів світу" ходили темношкірі баскетболісти "Нью-Йорк Ренессанс" і команда білих гравців з Бостона "Оріджіл Селтікс". Проте між собою вони не зустрічалися. Перша їхня зустріч відбулася у 1927 р. і в серії з шести ігор завершилася нічийним результатом (3:3). Наступна зустріч відбулася лише в 1933 р. і у серії з восьми ігор з рахунком 7:1 перемогла команда "Ренессанс".

В 1927 р. Абрахам Саперстайн (тренер і власник) заснував відому професійну баскетбольну команду "Гарлем Глобтроттерс". Вона побувала в багатьох країнах всіх континентів і за період своїх виступів зібрала аудиторію понад 100 млн осіб. За великий внесок у розвиток баскетболу в світі А.Саперстайна обрано Почесним членом "Залу баскетбольної слави ім.Дж.Нейсмита".

Незважаючи на професійний характер окремих турнірів та деяких команд баскетбольні структури США до кінця другої світової війни були напівпрофесійними.

У 1936 баскетбол включено до програми ОІ.

У 1937 р. трьома корпораціями: General Electric, Firestone і Goodyear було створено **Національну баскетбольну лігу (НБЛ)** з тринадцяти команд. Ліга мала скоріш формальний характер. Деякі з команд були незалежні, в той час як інші мали власника. Планування змагань було залишено на розсуд кожної з команд. За рішенням господарів поля гра могла тривати або чотири періоди по десять хвилин або три по п'ятнадцять хвилин.

В 1946 р. у Нью-Йорку було засновано професійну баскетбольну лігу під назвою Баскетбольна асоціація Америки (БАА). У першому чемпіонаті взяли участь 11 команд, три з яких грають у лізі до тепер. Перші два сезони свого існування БАА вела боротьбу з сильним конкурентом – Національною баскетбольною лігою (НБЛ), яка об'єднувала команди невеликих міст Середнього заходу і проводила власні чемпіонати з 1937 р. Але у БАА була суттєва перевага – її команди виступали у великих містах і на кращих аренах. Це й зумовило наслідки конкурентної боротьби між ними.

У 1946 р. в БАА вперше у професійному спорті були запроваджено поняття "стеля зарплат" та "податок на розкіш", які стало використовуватися в інших видах спорту. "Стеля" складала 55 тис.дол.(зараз 60 млн.). Більшість гравців отримувала по 4-5 тис.дол./рік. Зірка БАА Джо Фалкс заробляв 8 тис.дол.

У 1948 р. чотири клуби НБЛ приєдналися до БАА.

У 1949 р. БАА та НБЛ об'єдналися в одну лігу – Національну баскетбольну асоціацію (НБА) до якої увійшли всі команди БАА і ще сім команд НБЛ. Президентом нової ліги був обраний М.Подолофф, колишній президент БАА, а президент колишньої НБЛ А.Даффі був обраний головою ради директорів НБА [Титаренко В., 1996].

У 1967 р. в США створюється альтернативна професійна ліга – **Американська баскетбольна асоціація (АБА).** Спортивний рівень їх був значно нижчий ніж у НБА, бюджет - незначний для організації масштабних змагань, і матчі АБА проходили при напівпорожніх трибунах. Проте, саме у чемпіонатах АБА вперше запроваджено трьох очковий кидок. Але витримати конкуренцію з НБА не змогла.

Склад команд НБА поступово розширювався. Так, у 1976 р. чотири провідних клуби АБА приєдналися до НБА і розширили її до 22 команд. У 1980 р. НБА зростає ще на одну команду, а у 1988-89 рр. – на чотири. Нарешті у 1995 р. до її складу увійшли дві канадські команди ("Ванкувер Грізліз" і "Торонто Репторз").

З 1984 р., від коли НБА очолив Д.Стерн, ліга розширилася до 30 команд, а її прибутки зросли більше ніж у чотири рази. Сьогодні НБА називають еталоном спортивного бізнесу та моделлю для інших видів професійного спорту. За версією американського журналу „Forbes” п'ять гравців НБА входили до 10 найбагатших спортсменів-професіоналів за 2004 рік. Прибуток НБА в 2010 році склав 3,8 млрд. дол. Середня зарплата гравців в 2010 р. склала 4,8 млн.дол./рік. – більше ніж в інших спортивних лігах.

НБА має представництва у Мехіко, Торонто, Женеві, Мельбурні, Гонконзі, Токіо.

У червні 1997 р. відбувся дебют жіночої національної баскетбольної асоціації, що створена в структурі НБА. До її складу увійшли вісім команд, що з 21 червня по 30 серпня 1997 р. розіграли свій перший чемпіонат. З 1999 р. в регулярному чемпіонаті жіночої національної баскетбольної асоціації беруть участь 12, а з 2000 р. – 16 команд.

Сьогодні структура NBA являє собою баскетбольний концерн, що складається з 30 команд, які розділені на 2 конференції – Східну (дивізіони: Атлантичний, Центральний, Південно-Східний) і Західну (дивізіони: Тихоокеанський, Південно-Західний, Північно-Західний).

Протягом регулярного сезону кожна з команд проводить 82 матчі, за результатами яких обираються учасники плей-офф. В плей-офф команди грають за олімпійською системою, до 4 перемог в своїй конференції. Два чемпіона конференцій зустрічаються між собою в фіналі, де визначається чемпіон NBA .

Гру в баскетбол придумав Джеймс Нейсміт у 1891 р.

Перша комерційна гра в баскетбол відбулася у 1896р.

До кінця другої світової війни баскетбольні структури США були напівпрофесійними.

В період 1946-1949рр. сформувалася найсильніша у світі баскетбольна професійна ліга NBA.

В червні 1997р. в структурі NBA почала функціонувати жіноча баскетбольна асоціація.

Хокей

Походження хокею і сьогодні викликає суперечки в істориків спорту. Один з найбільш ранніх різновидів хокею належить до 1740 р., коли французькі першопрохідці, піднімаючись по річці Св.Лаврентія побачили групу індіанців-ірокезів, що ганяли палицями важкий м'яч. Існує припущення, що хокей виник в Англії в XVI-XVII ст., а потім переселенці завезли його за океан. Колишній президент Міжнародної федерації хокею Гюнтер Собецькі вважає, що батьківщиною сучасного хокею є Нідерланди. Підставою для цього твердження є картина голландського художника Хендріка Аверкампа (1585-1666), на якій дітлахи та дорослі катаються на ковзанах, а декілька чоловіків з ключками в руках ганяють по льоду замерзлої річки якийсь предмет. Але більшість істориків стверджують, що хокей виник у Канаді у XIX ст.

До цього часу не встановлено також походження самого слова "хокей". Одні історики спорту стверджують, що його взяли із мови мохауків, котрі в минулому грали на траві у гру, подібну до хокею – "хо гій", що у перекладі означає "боляче". Інші фахівці вважають що воно походить від французького "хоке" – зігнута палиця пастуха.

Як вид спорту хокей сформувався у Канаді у 70-х роках XIX ст.

В 1870-рр. хокей з шайбою в Канаді був обов'язковою грою для всіх спортивних свят. Особливо популярним він був серед канадських студентів. Саме студенти Монреальського університету в 1879 р. сформували перші 7 правил гри в хокей з шайбою. Роль воріт стали виконувати два каміння на льоду, за допомогою яких були визначені розміри простору, в який забивати шайбу. Встановлено, що перший офіційний матч з хокею відбувся в Монреалі на катку "Вікторія" 3 березня 1875 р.: команди склалися з 9 чоловік, гра велася дерев'яним диском, були використані і ворота, а захистне екіпірування запозичили з бейсболу.

В 1879 році канадієць У.Ф. Робертсон уперше сформулював правила гри в хокей, вперше запропонувавши застосувати для гри гумову шайбу.

Появу хокею в США історики пов'язують з ім'ям канадського студента, який у 1883 р. організував у Балтіморському університеті хокейну команду і запросив потім канадську команду з Квебека на товариську зустріч.

В 1885 в Монреалі була заснована Аматорська хокейна Асоціація.

Перші офіційні правила гри в хокей з шайбою були видані в 1886 р. Автором нового кодексу правил став канадець Р. Сміт. Згідно правил, кількість гравців на полі зменшилась до семи. Весь матч команда проводила в одному складі, і в кінці гри всі гравці ледь пересувались по майданчику, адже замінити можна було лише того гравця, який отримав травму (в кінці періоду з дозволу суперників).

В тому ж 1886 р. була проведена перша міжнародна зустріч між канадською і англійською командами.

Гра в хокей набувала популярності. Чемпіонати стали проводити щорічно. В 1893 р. генерал-губернатор Канади, британець лорд Фредерік

Артур Стенлі придбав за 10 гіней (48,67 дол.) кубок, схожий на обернену піраміду зі срібних кілець – для вручення чемпіону країни. Так з'явився Кубок Стенлі. Спочатку за нього боролися аматори, а з 1910 р. і професійні команди.

Згодом хокей поширився по всій Канаді та став дійсно національним видом спорту. Вже у 1899 р. у Монреалі було збудовано перший у світі палац спорту зі штучним льодом. Він вмщав 10 тис глядачів. Рішення про його будівництво було прийнято після першого в світі матчу між збірною Канади і збірною Англії, що відбулася в 1886 року. Так само, в 1899 р. в Канаді з'явилася Канадська Аматорська Хокейна Ліга. Там же, до речі пройшла й перша гра між професійними командами.

Перша професійна ліга з хокею створена в Америці у 1902-1903 рр. В 1902 р. створена Західна хокейна Ліга Пенсильванії (Western Pennsylvania Hockey League) - перша хокейна Ліга, яка залучала гравців-професіоналів.

Перша професійна хокейна команда була створена в Канаді в 1904 році. В цьому ж році хокеїсти перейшли до нової системи гри - "шість на шість".

В 1904 році з ініціативи капітана американської професійної команди "Портейдж Лейкерс" Дж.Гібсона Ліга об'єдналась з командами Мічигану і Онтаріо, щоб сформувати першу повністю професійну лігу - Міжнародну професійну хокейну лігу (International Professional Hockey League (IPHL)). IPHL почала наймати гравців з Канади. Щоб утримати гравців, канадські ліги стали платити гравцям. IPHL, втративши своє основне джерело гравців, припинила своє існування в 1907 році. З того часу, кілька професійних хокейних ліг існували в Канаді.

Відбувся повний розподіл на професіоналів і аматорів. Для останніх запровадили Кубок Аллана, який розігрується з 1908 р. Його володарі в подальшому представляли Канаду на Чемпіонатах світу.

В листопаді 1909 р. в найсильнішій Лізі Канади на той час Хокейній Асоціації Східної Канади (ECHА, Eastern Canada Hockey Association) розгорівся скандал. Команду "Montreal Wanderers" придбав П. Дж. Дорен, який володів Ювілейним катком в Монреалі. Ювілейний каток був менший, ніж арена Wanderers (Montreal Arena), на якій проходили всі матчі. Але це не хвилювала Дорена, який хотів перенести домашні матчі Монреалю на свій каток, що суттєво зменшило б відвідуваність, а відповідно і прибутки команд Ліги. 25 листопада 1909 р. інші команд пришли до висновку про реорганізацію ЕСНА в Канадську Хокейну Асоціацію (СНА - Canadian Hockey Association) з метою виключення команди "Монреаль Уандерс".

В той самий час Амброуз О'Брайен, президент команди "Renfrew Creamery Kings" намагався вступити в ЕСНА, з метою вибороти Кубок Стенлі. Його команда, будучи чемпіоном Федеральної Хокейної Ліги (FHL - Federal Hockey League) звернулася до опікунів Кубку Стенлі, але виклик було відхилено.

25 листопада 1909 р. О'Брайен звернувся до засновників СНА з проханням прийняти його команду в нову лігу, але і тут його прохання було відхилено.

Там же в Windsor Hotel в Монреалі, де проходила нарада з приводу заснування СНА, О'Брайен зустрів Джиммі Гарднера форварда команди Монреаль Уандерс, команда якого вже була відхилена СНА. Разом, вони вирішили заснувати власну лігу - **Національну Хокейну Асоціацію (ННА). ННА була заснована 2 грудня 1909р.** на приватній зустрічі, де було прийняте рішення, що Ліга буде грати за правилами прописаними в ЕСНА. Гра була поділена на три 20 –хв. періоди і впровадження дрібних і великих штрафів.

Щоб створити конкуренцію і залучити франкомовних вболівальників в Монреалі, О'Брайен і Гарднер вирішили створити ще одну команду, яка складатиметься з франкомовних гравців. Так 4 грудня 1909 р. була створена "Montreal Canadiens", якою керував Джек Лавіолетт, а власником був О'Брайен. В цілому, О'Брайен та його батько, Майкл Джон О'Брайен, фінансували чотири команди в лізі: "Renfrew Creamery Kings", "Cobalt Silver Kings", "Haileybury" і "Montreal Canadiens". Ці клуби і "Montreal Wanderers" почали виступи в ННА.

В СНА вийшло 5 команд: "Оттава", "Квебек" і три клуби з Монреалю - "Шемрокс", "Нешионалз" і "Олл-Монреаль".

З 1910 р. керівники ліг, конкуруючи один з одним почали проводити свої чемпіонати, намагаючись переманити гравців один одного.

Канадська Хокейна Асоціація (СНА) через невдалу організацію не проіснувала і місяця. 15 січня 1910р. відбулась зустріч керівників Ліг, на якій обговорювалось злиття СНА і ННА. Але замість цього ННА допустив до свого чемпіонату лише дві команди "Оттава Сенаторс" і "Монреаль Шамрокс". Ігри, зіграні до 15 січня, були анульовані, і сезон стартував знову, тепер з 7 командами.

В 1911 р. брати Френк і Лестер Патрік, на противагу ННА організували Хокейну Асоціацію Тихоокеанського Узбережжя (РСНА - Pacific Coast Hockey Association). Гроші на створення нової Ліги брати позичили в батька. Лестер заснував клуб "Аристократи Вікторії", в якому виступав як гравець, тренер і власник. Френк створив "Ванкувер мільйонерс". Третій клуб нової ліги був створений в Нью-Вестмінстері і називався "Роялс". Лестер переманив до своєї Ліги багатьох найкращих хокеїстів ННА. Брати Патрік побудували льодові арени в місцях розташування команд. РСНА розвивалась і отримала визнання. Незабаром між чемпіонами РСНА і ННА почали проводити серії спільних матчів. Переможець цього плей-офф отримував Кубок Стенлі.

З кожним роком правила гри поступово змінювались. В 1912 р. в ННА було прийняте рішення обмежити число гравців до 6 чоловік. На светри гравців почали наносити номери. Замість двох періодів по півгодини ввели три періоди по 20 хв.

В 1914 р. рефері РСНА Міккі Йон запропонував проводити матчі "Всіх зірок", що викликало зацікавлення всіх прихильників хокею.

Через війну в Канаді в 1914 р. календар чемпіонату довелося скоротити: ігри відмінялись, зменшились прибутки від матчів. Багато

гравців відправились на фронт. Сем Ліхтенхайн, босс "Уондерерс" досить цікаво вирішував кадрові питання: в свою команди він набирав тільки одружених чоловіків, де є маленькі діти, та працівників оборонних заводів – за законом їх не мобілізували до війська.

В свій заключний сезон (1916—1917 рр.) до ННА входили 6 команд: «Монреаль Канадієнс», «Монреаль Вондерс», «Оттава Сенаторс», «Квебек Бульдогс», «Торонто Блюшіртс» і команда військових 228-го батальйону, що базувався в Торонто. 26 листопада 1917 р. власники команд ННА зустрівшись в Монреалі сформували Національну хокейну лігу (NHL, National Hockey League), до складу якої ввійшли п'ять команд. Першим президентом NHL став Френк Колдер. Оскільки ННА не була офіційно реорганізована і проіснувала до 1918 р., Френк Колдер обіймав посаду президента в обох лігах.

Перші дві гри в NHL були розіграні 19 грудні 1917 р. На матчі були присутні лише 700 глядачів.

В боротьбі за Кубок Стенлі переможець NHL, як і раніше, мав зустрічатись з чемпіоном РСНА. В 1921 р. до них ще долучилась Західно-Канадська Хокейна Ліга (WCHL- Western Canada Hockey League). З 1926 р. Кубок Стенлі почав розігруватись лише між командами NHL.

Перша американська команда ("Бостон Брюїнс") вступила до NHL у 1924 р., а через рік ще три американські команди стали членами Ліги.

В середині 1920 рр. Ліга розділилась на дві групи Канадську і Американську.

В кінці сезону 1930/1931 в NHL грали 10 команд. Але Велика депресія (1929-1939) і викликані нею фінансові труднощі, нанесли значний удар по NHL. Кількість команд в NHL була зменшена до 6. Ці команди, які грали в Лізі впродовж 25 років (1942-1967), стали відомі як "Велика шістка" (Original Six): "Монреаль Канадієнс", "Торонто Мейпл Ліфс", "Детройт Ред Уінгз", "Бостон Брюїнз", "Нью-Йорк Рейнджерс" і "Чікаго Блекхокс". Ці роки називають "золотим часом" в історії Північно-американського хокею.

Потрапити в NHL новим гравцям було складно. Кар'єра багатьох хокеїстів тривала по 15-20 сезонів. В сезоні 1949-50 рр. календар регулярного чемпіонату NHL був розширений до 70 матчів. Коли в галузі професійного спорту вибухнули тоталізаторні скандали, які торкнулись і хокею, Кларенс Кемпбел, президент NHL, заборонив усі неофіційні відносини між гравцями різних команд. Тим самим він не лише почав боротьбу проти "тоталізаторного" хокею, але і штучно підняв конкуренцію всередині Ліги. Перемогти в матчі було справою честі, тому матчі часто супроводжувались бійками. 28 вересня 1946 р. Кемпбел зазначив: "Хокей – це гра, яка поєднує в собі швидкість і жорсткий силовий контакт. Якщо зникне один з цих компонентів, то хокей припинить своє існування".

Кадрова система в NHL вже тоді працювала налагоджено. Скаути вишукували талановитих юнірів, укладаючи з ними контракти. Після цього гравців відправляли в фарм-клуб. Підпис під трудовою угодою робив хокеїста позитивною власністю свого працедавця навіть після завершення

спортивної кар'єри. Це спонукало до створення Асоціації гравців NHL. Спроби заснувати профспілку були зроблені в 1946, 1957, 1967 рр., але офіційно вона була затверджена лише в 1976 р.

У 1960-ті роки інтерес до професійного спорту в США завдяки телебаченню безперервно зростає. В нижчих лігах, особливо з заходу США, почали з'являтися команди здатні створити конкуренцію командам NHL. Активний розвиток Західної хокейної ліги та фінансові міркування змусили NHL в 1967 р. провести перше розширення з 1920 року. В 1967 р. NHL розширюється до 12 команд за рахунок 6 американських професійних клубів: "Лос-Анджелес Кінгз", "Окленд Сілс", "Міннесота Норт Старс", "Філадельфія Флайерз", "Піттсбург Пінгвінз", "Сент-Луїс Блюз", які утворили новий дивізіон.

В 1969 р. вперше проведений драфт новачків.

Подальше розширення NHL в 1970-тих роках відбувається за рахунок американських команд. В 1972 р. створюється альтернативна канадо-американська хокейна ліга – Всесвітня хокейна асоціація (World Hockey Association - WHA), до складу якої увійшло вісім американських та чотири канадських команди. Команди WHA були організовані переважно на базі студентських хокейних команд. Значну кількість провідних гравців NHL власники клубів WHA переманили високими зарплатами. Так, один з найвидатніших гравців в історії професійного хокею Горді Хоу відзначив, що у 45-річному віці, виступаючи за одну з команд WHA ("Детройт Ред Уінгс"), він отримував значно більшу заробітну плату, ніж у молоді роки в NHL. Надто великі видатки на зарплату гравцям ймовірно стали однією з головних причин того, що WHA не витримала конкуренції з NHL і в 1979 р. припинила своє існування. Чотири найсильніші клуби WHA було включено до складу NHL, котра повернула собі монополістичне становище на хокейному ринку.

У 1985 р. NHL разом з іншими професійними лігами (американського футболу, баскетболу та бейсболу) звернулася до комісії Сенату США з пропозицією прийняти закон, який надавав би лігам право контролювати розташовування своїх команд у містах країни, а саме про надання лігам права накладати „вето” на переїзд будь-якої команди відповідної ліги з одного міста до іншого.

На початку 1990-х років відбулося масштабне розширення NHL: кількість команд зросла до 26. Згодом, в 2000 р. NHL розширилася до 30 команд. Це свідчить про високі темпи зростання популярності хокею, насамперед у США, оскільки 21 з 30 команд розташовані в американських містах. Таке масштабне розширення ліги стало можливим завдяки широкому залученню до NHL провідних європейських хокеїстів, у тому числі і таких відомих українських майстрів як Дмитро Христич та Олександр Житник.

Всі клуби NHL мають свої фарм-клуби - дочірні команди, де грають хокеїсти, яким не вдалося увійти до основного складу.

Система змагань в NHL подібна до системи розіграшу Кубка NBA. До складу NHL входить 32 команди, котрі за територіальною ознакою поділені на дві конференції - Східну та Західну (станом на сезон 2022/2023 рр.). У

свою чергу кожна конференція поділяється на два дивізіони по 8 команд в кожному: Атлантичний та Столичний дивізіони в Східній конференції; Центральний та Тихоокеанський дивізіони в Західній конференції.

Кожна команда за сезон проводить по 82 гри. Плей-офф організований за дивізіональним принципом. По три кращі команди з кожного дивізіону автоматично потрапляють в плей-офф. Решта чотири місця займають команди, що набрали найбільшу кількість очок у своїх конференціях незалежно від їх дивізіону. Таким чином, від одного дивізіону в плей-офф можуть вийти одразу п'ять команд, а від іншого - тільки три.

Переможець дивізіону з найбільшою кількістю набраних очок у конференції в першому раунді плей-офф зустрічається з командою, яка набрала найменше очок серед учасників плей-офф. Команди, що зайняли в своїх дивізіонах другі і треті місця, в першому раунді плей-офф змагаються між собою. Переможці розігрують чемпіонство в дивізіоні. Потім чемпіони дивізіонів грають у фіналах конференцій, а переможці зустрічаються у фіналі Кубка Стенлі.

Така структура дозволяє всім 32 командам ліги зіграти на кожній з 32 арен принаймні один матч у регулярному чемпіонаті.

Окрім NHL в США і Канаді функціонують ще 5 нижчих ліг, до котрих входить понад 60 команд.

**Як сучасний вид спорту хокей сформувався у Канаді у 1870-х роках.
Першу професійну лігу з хокею створено в США у 1902-1903рр.
У 1917р. в Канаді засновано Національну хокейну лігу (NHL), до якої у подальшому були включені американські хокейні клуби.**

З 1990 по 2000 рік NHL збільшилась на дев'ять команд завдяки зростанню популярності хокею та притоку гравців з європейських країн, у т.ч. і з України.

Окрім NHL в США і Канаді функціонують ще 5 нижчих ліг.

Футбол

Батьківщиною футболу справедливо вважається Англія. Проте ігри з м'ячем, окремі елементи котрих подібні до футболу, були відомі в глибокій давнині у Єгипті, Китаї, Греції, Римській імперії та інших країнах.

Ритуальні ігри з м'ячем колись були поширені на всіх континентах. Стародавні шкіряні м'ячі були знайдені при розкопках в Єгипті та Греції. Залежно від ритуалу м'яч міг символізувати Сонце, Місяць, Землю. В Австралії м'ячі робили зі шкіри сумчастих щурів, сечових міхурів великих тварин, зі скрученого волосся.

У китайців була відома гра цуцзю ("Штовхати ногою"), яка входила до обов'язкової програми фізичної підготовки військових. Згадки про цуцзю відносяться до II століття до н. е. ФІФА в 2004 році офіційно визнала, що саме китайський варіант футболу - найдавніший.

У 40-х роках XIX ст. у середніх навчальних закладах Англії, де заняття фізичними вправами проводилися тричі на тиждень, найпопулярнішими були ігри з м'ячем, котрі у подальшому трансформувалися в футбол і регбі.

До середини XIX ст. футбол розвивався стихійно - не було календаря змагань та єдиних правил гри. Майже кожна школа і кожен футбольний клуб мали свої власні збірки правил. Одні правила допускали ведення та передачу м'яча руками, інші - ні; в одних правилах кількість гравців у кожній команді була обмежена, в інших - ні. В одних командах дозволялося штовхати, робити підсікання та бити суперника по ногах, в інших це було заборонено.

Перші спроби визначити єдині правила і регламент гри у футбол були зроблені в командах університетів Оксфорда і Кембриджа.

У 1846 р. була зроблена перша спроба уніфікувати футбольні правила. Генрі де Уїнтон і Джон Чарльз Трінг з Кембріджського університету зустрілися з представниками приватних шкіл з метою сформулювати і прийняти збірку єдиних правил. Дискусія тривала 7 годин і 55 хвилин, і в результаті виник документ, виданий під назвою "Кембриджські правила".

У 1830-1850 рр. налічувалося більше 70 футбольних команд. Вони представляли окремі чоловічі клуби, паби, села, іноді об'єднували молодих людей однієї професії. Подібні матчі часто залучали глядачів, які укладали парі на його результат. Правила обговорювалися перед початком матчу, а за їх дотриманням стежив ухвалений обома сторонами арбітр.

У 1857 р. в Шеффілді молоді люди з середнього класу Натаніель Кресвік і Вільям Престо, які до того створили місцевий крикетний клуб, заснували найстаріший ві світі футбольний клуб "Шеффілд". На звання найстарішого футбольного клубу світу претендували й інші, зокрема "Кембрідж", але ФІФА офіційно визнало найстарішим саме "Шеффілд".

26 грудня 1860 р. між "Шеффілд" і "Хеллі" був зіграний перший у світовій історії футбольний матч між клубними командами.

У 1862 р. клуб "Шеффілд" опублікував свої правила у вигляді брошури. Його члени проводили матчі "11x11", в той час як в інших місцевих змаганнях на поле могли виходити по 14 і більше гравців з кожної команди. Футболісти "Шеффілда" першими стали виїжджати на матчі в інші міста.

У 1863 році адвокат Ебенізер Кобб Морлі опублікував статтю в газеті «Беллз лайф» в якій пропонував створити керівну футбольну організацію. Ідея Морлі знайшла підтримку серед представників інших футбольних клубів. 26 жовтня 1863 р. представники 11 лондонських клубів і шкіл зібралися в таверні "Вільні каменярі" і домовилися про створення Футбольної асоціації Англії, першої офіційної футбольної організації. Вступний внесок до Асоціації становив одну гінею (фунт і один шилінг) на рік. Саме Морлі вважають не лише батьком Футбольної Асоціації Англії, але й батьком футболу, оскільки він був залучений до складання перших Правил гри в футбол. Морлі став першим секретарем Футбольної асоціації Англії (1863—1866) та другим її Президентом (1867—1874).

За результатом першої зустрічі учасники засідання звернулися із закликом до представників інших приватних шкіл Англії приєднатися до Асоціації. За винятком Аппітгема, решта шкіл відмовилися.

Загалом в період між жовтнем та груднем 1863 р. було проведено шість зустрічей Футбольної Асоціації. Найбільш прийнятними для Асоціації виявились Кембриджські правила, які й були прийняті як основні під час п'ятого засідання 1 грудня 1863 р. Правила забороняли футболістам пересуватися по полю з м'ячем в руках а також не дозволяли блокування, поштовхи, підніжки і підсічки, нанесення ударів по ногах. Більшість делегатів підтримали цю пропозицію за винятком Френсіса Кемпбелла, представника футбольного клубу «Блекхет» і першого керуючого фінансами Футбольної асоціації. Під час шостого засідання 8 грудня 1863 року, Френсіс Кемпбелл повідомив присутнім, що хоча футбольний клуб «Блекхет» затвердив принципи Асоціації, він не може погодитись грати за новими правилами, які забороняють підніжки, підсічки, і оголосив про вихід з організації. За результатами зустрічі 8 грудня 1863 року Футбольна Асоціація затвердила «Правила гри в футбол», які склалися з 12 пунктів. Проте календаря змагань Асоціація не розробила. Ігри проводилися стихійно, переважно тоді, коли з'являлося бажання пограти в футбол і була можливість зібрати всіх гравців команд.

Встановлені Футбольною Асоціацією правила негайно вступили в дію. Клуби «Шеффілд» та «Ноттінгем», а згодом і інші, почали проводити матчі з правилами Футбольної Асоціації. Однак, Футбольна Асоціація в перші 10 років свого існування була не настільки популярна. За цей період до неї увійшло лише 18 клубів.

У 1867 році в Шеффілді була заснована місцева футбольна асоціація, яка вступила до Футбольної асоціації Англії в 1877 р.

В 1871 р. гравець команди "Уондерерс", містер Чарльз Оллок запропонував затвердити перехідний Кубок Футбольної асоціації, який будуть виборювати всі команди Асоціації в змаганнях з вибуванням. Перший фінал змагань на Кубок відбувся 16 березня 1872 р. у присутності 2 тис глядачів.

Перший міжнародний футбольний матч між командами Шотландії та Англії відбувся 30 листопада 1872 р. у Глазго і закінчився з рахунком 0:0.

Коли футбол набирив популярності в 1870-х та 1880-х, гравці були аматорами, тому футболісти-професіонали не мали права грати за команди Футбольних асоціацій Англії та Шотландії. Але вже на початку 80-х років XIX ст. власники клубів почали таємно виплачувати окремим гравцям грошові винагороди за успішні виступи. Почали поширюватися чутки, що багато клубів з північних районів Англії платили гравцям за те, що вони виступали за їхні команди. Так, на початку 1880-х рр., на півночі Англії команди почали наймати гравців, яких називали "футбольними спеціалістами" (professors of football), виплачувати їм грошову винагороду. Позначилось це на конкуренції на полі: команди з Півночі отримали перевагу в якості гри над аматорами з Півдня. «Блекберн Роверс» став першим клубом з Півночі, який дійшов до фіналу Кубка Англії в 1882 р. і поступився «Олд Естоніанс», який став останнім аматорським клубом, що виграв трофей.

У зв'язку з цим в 1882 р. до правил Футбольної Асоціації додалося ще одне: "Будь-який гравець, який отримує від клубу винагороду або грошове відшкодування, що перевищує кошти, які він витратив у зв'язку з виходом на ту чи іншу гру, автоматично усувається від участі у змаганнях на Кубок, в будь-яких змаганнях під егідою Футбольної асоціації Англії та в міжнародних турнірах. Клуб, який найняв такого гравця, автоматично виключається з Асоціації".

Однак більшість клубів зловживали положенням в правилах щодо "відшкодування фактичних витрат". На початку 1884 р., після матчу четвертого раунду розіграшу Кубка Футбольної Асоціації, клуб "Аптон Парк" з Лондона подав протест, стверджуючи, що за клуб "Престон Норт Енд" виступали професіонали. Вільям Саделл, президент і менеджер "Престона", публічно визнав, що його клуб платить своїм гравцям, але при цьому заявив, що може довести, що подібна практика існує майже в усіх найбільших клубах.

Відверті заяви Саделла змусили керівництво Асоціації усвідомити нові реалії. Провідні футбольні клуби вимагали від Футбольної Асоціації визнати право футболістів отримувати грошову винагороду в англійському футболі.

Виникла об'єктивна необхідність легалізувати професіоналізм у футболі. На засіданні 20 липня 1885 р. було проголошено, що "легалізація використання футболістів-професіоналів буде слугувати інтересам Футбольної Асоціації, але лише за деяких умов". Хоча і з певними обмеженнями, професійний футбол було легалізовано.

На початку 1888 р. шотландець Вільям Макгрегор запропонував створити професійну футбольну лігу з провідних клубів Англії, котрі б розігрували між собою першість за заздальгідь встановленим розкладом ігор на своєму і чужому полі. Це, на його думку, сприяло б підвищенню зацікавленості глядачів і зростанню майстерності футболістів. У березні 1888 р. на зборах представників футбольних клубів було вирішено: "Створити союз або лігу з 12 провідних клубів Англії – Професійну футбольну Лігу". Переможця вирішили визначати за кількістю набраних очок - два за перемогу і одне за нічию. Так започаткувався перший у світі

чемпіонат з футболу. Він відбувся у сезоні 1888/89 рр. і дав першого чемпіона - "Престон Норт Енд", який виграв усі зустрічі чемпіонату і виборов Кубок ліги. Своім успіхом клуб значною мірою був зобов'язаний менеджеру Вільяму Садделу, котрий запросив до команди кількох кваліфікованих гравців з Шотландії і заплатив їм за перехід до своєї команди. Фактично це був перший випадок купівлі гравців клубом у футболі.

З часу легалізації професіоналізму в футболі керівництво клубів спільними зусиллями розробило ключові положення функціонування Ліги і клубів. Зокрема була введена система укладання контрактів між клубами і гравцями, згідно з якими футболіст на все життя ставав власністю клубу. Це створило певні перепони щодо переходів кращих гравців з клубу до клубу за вищу винагороду. Але зростаюча спортивна конкуренція поставила на порядок денний нову проблему - купівлі та продажу гравців клубами, оскільки багатші клуби старалися перекупити кращих футболістів у менш заможних клубів. У 1894р. Футбольна Асоціація постановила: "Клубам забороняється отримувати або сплачувати гроші за перехід гравців". Але це рішення залишилося лише на папері. Купівля і продаж гравців набували значного поширення. В 1905 р. Альф Коммон був першим, за кого заплатили тисячу фунтів. В 1928 р. суперзірки англійського футболу коштували вже 10 тис. фунтів.

До контрактів включався пункт у якому визначався рівень максимальної заробітної плати футболістів. На початку існування Ліги такою "межею" була сума чотири фунти на тиждень під час сезону і три - під час перерви в сезоні (травень - липень). З часом заробітна плата футболістів зростала, але не надто бурхливо. Наприклад, легендарний Стенлі Метгюз отримував близько 1000 фунтів стерлінгів на рік, а середня зарплата робітника в промисловості становила 400 фунтів стерлінгів.

У ХХ ст. футбол став одним з найпопулярніших і найприбутковіших видів спорту не тільки в Англії, а й у всьому світі. Потреба в створенні єдиної організації для управління всім світовим футболу стала очевидною на початку ХХ століття зі зростанням популярності та кількості міжнародних матчів. 21 травня 1904 р. в Парижі було створено Міжнародну Федерацію футболу (ФІФА). Країнами-засновницями були Бельгія, Данія, Іспанія, Нідерланди, Франція, Швейцарія та Швеція. В тому ж році до ФІФА приєдналася Німеччина, а ще за рік Австрія, Англія та Італія. Першим президентом ФІФА обрано Роберта Герена (Франція).

Перші змагання під керівництвом ФІФА були проведені в 1906 р. хоча одразу особливих успіхів в цьому досягнути не вдалося.

Подальше зростання членів ФІФА відбулося за рахунок приєднання країн за межами Європи: Південно-Африканського Союзу (1909), Аргентини і Чилі (1912), США (1913).

Під час Першої Світової війни ФІФА пережила важкі випробовування, так як багато гравців відправилися на фронт, а можливість міжнародних переїздів для проведення турнірів була сильно обмеженою. Після війни на

пост Президента було обрано Карла Хіршмана (Нідерланди), що призвело до виходу з ФІФА усіх чотирьох британських Асоціацій, які не бажали брати участь у міжнародних змаганнях з їхніми недавніми ворогами.

ФІФА стала першою міжнародною спортивною федерацією, яка поділяла футболістів не на професіоналів та аматорів, а за рівнем їхньої спортивної майстерності та віком.

ФІФА — асоціація, яка була заснована у відповідності до законодавства Швейцарії. Її штаб-квартира знаходиться в Цюріху. Головним керівним органом ФІФА є Конгрес — збори представників від кожної з національних федерацій, які входять до складу ФІФА. Конгрес збирається на звичайні сесії один раз щороку й на позачергові сесії, коли виникає потреба. Лише Конгрес може здійснити зміни в Статуті ФІФА. Конгрес обирає президента ФІФА, її генерального секретаря й інших членів Виконавчого Комітету ФІФА. Президент і генеральний секретар — головні посадовці ФІФА. Вони відповідають за її щоденну адміністрацію, що провадиться Генеральним Секретаріатом, штат якого налічує 207 членів.

Виконавчий Комітет ФІФА під головуванням президента є головним організаційним органом для прийняття рішень на час засідання Конгресу. Міжнародна організаційна структура ФІФА також включає декілька інших органів, якими керують Виконавчий комітет чи створені Конгресом постійні комісії. Серед них — Фінансовий Комітет, Дисциплінарний Комітет, Суддівський Комітет тощо. З 1998 року президентом ФІФА був швейцарець Йозеф "Зепп" Блаттер (Joseph "Sepp" Blatter), якого 29 травня 2015 р. було переобрано на п'ятий термін, але вже 2 червня 2015 р. він оголосив про свою відставку після звинувачень у корупції. На Конгресі, який відбувся 26 лютого 2016 року в Цюріху було обрано нового президента Джанні Інфантино.

Членами ФІФА є національні федерації. Проте в структурі ФІФА є конфедерації, які контролюють розвиток футболу на різних континентах і в регіонах світу. Національні федерації повинні бути членами ФІФА, й належати до певної конфедерації для того щоб їхні команди могли кваліфікуватися до змагань ФІФА.

Сьогодні під егідою ФІФА, яка налічує 209 національних асоціацій і має шість континентальних гілок, проходять всі футбольні турніри всесвітнього масштабу, в числі яких чемпіонат світу ФІФА, аналогічний турнір серед жінок, молодіжні та юнацькі турніри, Кубок конфедерацій і клубний чемпіонат світу.

Прибуток ФІФА за 2012 р. становив 89 млн.дол. За даними офіційного сайту ФІФА, станом на 2022 р. дохід організації зріс до 7.5 млрд. дол. із прибутком на суму одного мільярда, що пов'язано з проведенням Чемпіонату Світу-2022 в Катарі. Крім того, ФІФА розробила розгалужену систему різноманітних змагань (від клубних команд до національних збірних), що проходять практично безперервно і приносять величезні прибутки.

Першу в світі футбольну асоціацію було утворено в Англії у 1863 р. В тому ж році Англійська асоціація футболу уклала перші офіційні правила гри.

В 1888 р. було створено першу у світі професійну футбольну лігу Англії і проведено перший у світі національний чемпіонат з футболу.

В 1888 р. менеджер англійської команди “Престон Норт Енд” В.Саддел вперше в історії футболу придбав кваліфікованих шотландських футболістів.

В 90-х роках XIX ст. у професійній футбольній лізі Англії було запроваджено контрактну систему найму гравців.

На початку XX ст. в Англії було утворено другу і третю футбольні ліги і розроблено правила ротації команд між лігами.

У 1904р. засновано Міжнародну Федерацію футболу (ФІФА).

4. Формування та розвиток індивідуальних та індивідуально-командних видів спорту

Бокс

Одним з перших видів професійного спорту в світі ймовірно був двобій на кулаках. Під назвою пугілізм, він входив до програм Давньогрецьких Олімпійських ігор уже на початку VII століття до нової ери (близько 686 р.). У двобоях атлети застосовували шкіряні обмотки для рук, а в тренуваннях – примітивні "груші" та захисні шоломи. Боротьба тривала доти, доки один з учасників був в стані продовжувати сутичку. У проміжках між Олімпійськими та іншими іграми кулачні бійці брали участь у комерційних змаганнях.

К IV ст. до н.е. обмотку для рук почали виробляти з твердішої шкіри. За часів Римської імперії, під час проведення гладіаторських боїв, на полоски шкіри одягали мідні або залізні накладки, що зазвичай приводило до смерті одного з бійців.

Перша згадка про бокс у новий час належить до 1681р., коли англійська газета "Протестант Меркурі" опублікувала репортаж про кулачний бій (a match of boxing) між лакеєм та м'ясником його величності Герцога Олбемарльського. Починаючи з 1698 р. в Королівському театрі Лондона проводились регулярні боксерські змагання. Провінційні чемпіони почали приїжджати в Лондон, щоб здобути славу і гроші. Це і стало поштовхом для розвитку боксу саме в Лондоні. В цих поєдинках були узгоджені грошові винагороди, а також відсоток від ставок, які робили глядачі. Вагових категорій не було, що визначало лише одного чемпіона. Зазвичай бій тривав доки один з учасників був в стані продовжувати сутичку. Не заборонялось і нападати на суперника після його падіння на землю. Так було до середини XVI ст.

Проте датою зародження боксу, як різновиду спортивних двобоїв, історики вважають 1719 р., коли в Лондоні в районі Оксфорд-стріт оселився джентельмен на прізвище Фігг, котрий оголосив себе чемпіоном у самозахисті мечем, квортерстаффом (довга дерев'яна жердина) і на кулаках. Саме Джеймс Фігг вважається першим професійним кулачним бійцем в Англії. Свій самопроголошений чемпіонський титул він захистив у поєдинку з Саттоном у присутності численних глядачів, серед яких були письменник Джонатан Свіфт і поет Олександр Поп. Поєдинок тривав три раунди: бій на мечах, бій на кулаках, бій на квортерстаффах. Фігг переміг у першому двобої, поранивши плече Саттона. У другому двобої він його нокаутував ударом вище серця, а в третьому - травмував йому коліно квортерстаффом. Двобої спортсмени вели, не сходячи з місця. Відступати вважалося боягузством. Окрім ударів дозволялася боротьба і слід було остерігатися кидка на підлогу. Правил проведення двобоїв не було. Раунд закінчувався тоді, коли один з суперників падав.

Джеймс Фігг був проголошений чемпіоном Англії і протягом 15-ти років носив це звання.

Д.Фігг відкрив школу єдиноборств і став організатором міжнародної зустрічі між італійцем Каріні та своїм учнем Бобом Вайтекером, який і отримав перемогу. Свідками перемоги Вайтекера стали король Георг I і принц Уельський. Вони були покровителями Д.Фігга і його школи. На завершення програми Фігг провів спаринг-поєдинок з атлетом з Брістоля Джоном Броутоном (John "Jack" Broughton), якого через шість років після перемоги Фігга над Саттоном було проголошено новим чемпіоном. В 1741 р. Д.Боутон зустрівся у поєдинку з йоркширським кучером Стівенсоном і переміг його нокаутом. Через місяць після поразки Стівенсон помер від отриманих пошкоджень. Після цього Боутон вирішив припинити свої виступи на рингу. Але у подальшому з метою запобігання нещасним випадкам у боксі він розробив правила для "всіх боїв на арені". Перші правила, розроблені Джоном Боутоном, були затверджені 16 серпня 1743 р. і діяли в Англії близько 100 років. Вони забороняли удари нижче поясу та бити суперника, який впав. Після падіння боєць мав 30 с щоб піднятися на ноги і продовжити поєдинок. При цьому піднятися він міг сам або з допомогою сторонніх. Раунд закінчувався падінням суперника і міг тривати від кількох секунд до 30 хв. Боутон надав перевагу боротьбі лише за допомогою рук. За розробку правил Боутона нарекли "батьком боксу". Боутону також належить винахід "mufflers" – попередниць сучасних боксерських рукавичок, які мали б захищати руки та обличчя боксерів.

Зростання популярності кулачних двобоїв спонукало спортивних функціонерів і самих спортсменів до нечесної боротьби з метою отримання прибутків. В 1812 р. письменник Пірс Ігон заснував хроніку Призових боїв під назвою "Боксіана" з метою боротьби з "продажем" поєдинків та іншою нечесною грою. В 1814 р. аристократичні прихильники боксу заснували "Клуб пугілістів", який протягом багатьох років виконував роль органа, що керував організацією боксерських поєдинків.

Правила Боутона стали основою нових правил лондонської призової арени 1838 р. (London Prize Ring rules), які використовувались як в Англії, так і в Америці. Новий чемпіон Англії - Бенджамен Коунт боксував за цими правилами. Звання Чемпіона він здобув в 35-раундовій боротьбі з Ніком Уордом, який відбувся в лютому 1841 р. З цього моменту в історію боксу увійшов "Чемпіонський пояс" – перехідний приз, який знаходиться у чемпіона до моменту втрати їм звання. Перший пояс був зроблений за кошти прихильників боксу. Він являв собою полосу червоного оксамиту, оброблену шкірою, зі срібними щитами, на яких були вигравіровані імена чемпіонів. Існує версія, що символ Лондона – годинник Біг Бен, своєю назвою зобов'язаний боксеру Бенджамену Коунту.

"London Prize Ring rules" зробили бокс більш шляхетним, проте часті суперечки та лайки властиві кулачним бійцям, які походили з низьких прошарків населення принижували глядачів, які відносили себе до аристократії. В 1867 р. Джон Грехем Чамберс з Аматорського Спортивного Клубу запропонував нові правила, які визначали процедуру та регламент проведення сутичок. В історії боксу ці правила відомі також під назвою

"правила маркіза Квінсберрі", оскільки Джон Шолто Дуглас VIII маркіз Квінсберрі дав їм свою підтримку та ім'я. Згідно з цими правилами боксувати дозволялося лише у спеціальних рукавичках. Були введені 3-хвилинні раунди з 1-хвилинними перервами між ними, 10-секундний відлік часу після нокдауну та заборонено борцівські прийоми. Правила не обмежували тривалість поєдинку. Перемагав той, хто міг довше утриматися на ногах. Також згідно нових правил приймалась класифікація згідно вагової категорії. Але нові правила довго не знаходили свого застосування. Відомі на той час боксери відмовлялися одягати рукавички.

Кулачні двобої були також дуже популярними на північно-американському континенті. Зустрічі кулачних бійців були комерційними. До 1889 р. вони проводилися без рукавичок. Останнім Чемпіоном США у двобоях без рукавичок був Джон Салліван. Саме між Джоном Салліваном і Джейком Килрейном 8 липня 1889 р. відбувся останній бій на оголених кулаках за звання чемпіонату світу. Він тривав 2 год. 16 хв. і нараховував 79 раундів. особливістю Салівана була повільність в рухах і в той самий час величезна сила удару. Саме йому історики приписують відкриття нокаутуючого удару в щелепу і інших ударів, які дозволяють досягти перемоги достроково. У 1892 р. він зустрівся з англійцем Джеймсом Корбеттом за чемпіонський титул у поєдинку в рукавичках і програв йому нокаутом у 21-му раунді.

На початку ХХ ст. бокс стає одним з найкоротших шляхів до слави і заможності. Центр розвитку професійного боксу поступово перемістився в США. Цьому сприяла економічна ситуація США і величезна кількість емігрантів з усього світу, які в подальшому ставали професійними боксерами.

Аматорський бокс розвивався повільніше ніж професійний. Боксери-професіонали відкрили список Чемпіонатів світу в 1882 р. (аматорський: 1904 р. – включений в програму Олімпійських ігор; 1924 р. – Чемпіонати Європи; 1974 – перший чемпіонат світу).

Професійний бокс суттєво відрізняється від олімпійського. Формула боя всіх аматорських змагань - 3 раунди по 3 хв. У професійному боксі раунд також триває 3 хв. Проте бій може тривати від 4 до 12 раундів (в 1982 році, після смерті Дук Ку Кіма, організація WBC (Всесвітня боксерська рада) обмежила максимальну кількість раундів з 15 до 12. У 1987-1988 рр. її приклад наслідували дві інші впливові організації - WBA і IBF) .

У різних світових версіях розміри рингу від 12 до 20 футів (4,9 - 6,1 м.), маса рукавичок становить від 6 до 8 унцій (170 - 227 г). Різні також максимальна кількість раундів, причини, з яких арбітр може зупинити поєдинок, системи підрахунку очок. Три нокдауни в одному раунді будуть рахуватися або не рахуватися технічним нокаутом в залежності від того, під егідою якої організації проходить двобій. Від цього також залежить те, чи буде продовжено рахунок боксерові, що опинився у нокдауні, після гонгу. Коли проводиться поєдинок представників різних версій, то розробляються комплексні правила, котрі враховують особливості правил цих версій.

В усіх світових і національних поєдинках вагові категорії повинні суворо дотримуватися. Якщо вага боксера перевищує вагу, передбачену ваговою категорією, в якій він виступає, йому надається час привести свою вагу у відповідність з прийнятими нормами. Якщо йому це не вдається - поєдинок не проводиться. Якщо після одержання чемпіонського титулу з'ясовується, що вага боксера була більша, ніж визначена ваговою категорією, він позбавляється титулу і обкладається штрафним санкціям.

Для порівняння нагадаємо, що міжнародна федерація боксу (AIBA) поділяє боксерів на 12 вагових категорій. Але як у непрофесійному, так і в професійному боксі найбільш престижною є перемога у суперважкій ваговій категорії. З 1892 р. спочатку епізодично, а у подальшому систематично проводяться поєдинки за звання чемпіона світу у суперважкій категорії.

До початку 1960-х років у світі існувала лиш одна організація, що культивувала професійний бокс - Всесвітня боксерська асоціація (World Boxing Association - WBA). Пізніше були створені ще кілька організацій – WBC в 1963, IBF в 1983, WBO в 1988 і ще десяток інших, проте чемпіонські титули по їх версіях менш престижні ніж чемпіонський титул за версією WBA.

WBA є найстарішою з основних боксерських асоціацій визнаних Міжнародним боксерським залом слави (IBHOF). Вона була створена в 1921 р. в Род-Айленде як керуюча і контролююча професійний бокс самостійна правова організація і носила назву Національна Асоціація Боксу (National Boxing Association- NBA). NBA була створена на зустрічі тринадцяти американських штатів на противагу Нью – Йоркській державній Атлетичній Комісії (New York State Athletic Commission -NYSAC). Розподіл контролю призвів до ситуації, коли конкуруючі між собою організації іноді присуджували різним боксерам однакові титули.

Національна Боксерська Асоціація поширювала свою популярність організовуючи поєдинки найсильніших на той час боксерів: Джека Демпсі, Джо Луїса та інш. Джо Луїс, важковаговик, володів чемпіонським титулом 12 років (1937-1949).

23 серпня 1962 року NBA з національної організації переросла в світову і змінила назву на Всесвітню боксерську організацію (World Boxing Association) – WBA. Після обрання на пост президента WBA Жилберто Мендоси в 1982 р. штаб – квартира WBA переїхала в столицю Венесуели м. Каракас. Також Жилберто Мендоса провів децентралізацію WBA, що призвело до появи міжнародної європейської, північноамериканської, азійської, африканської і латиноамериканської боксерських асоціацій (World Boxing Association International - WBAI, North America Boxing Association - NABA, Pan Asian Boxing Association - PABA, Pan African Boxing Association - PFBA і Latin American Boxing Federation - FEDELATIN).

Всесвітня боксерська асоціація (WBA) створила новий титул, титул Суперчемпіона. Коли боксер володіє чемпіонськими званнями по двох з чотирьох найпрестижніших версій - WBA, WBC, IBF і WBO. Як тільки

боксер отримує титул Суперчемпіона, два претенденти (по кожній з версій) мають право поборотися як за титул чемпіона по одній з версій, так і за титул Суперчемпіона.

WBA проводить змагання за титули чемпіонів світу в усіх вагових категоріях, а також формує рейтинги боксерів-професіоналів за своєю версією.

14 лютого 1963 р. національні федерації професійного боксу 11 країн (Аргентина, Бразилія, Великобританія, США, Мексика та ін.) створили Всесвітню боксерську раду (World Boxing Council-WBC) з такими ж функціями, що й WBA. Передумовою створення Всесвітньої боксерської ради стали скандали, пов'язані з підтасуванням рейтингів у Всесвітній боксерській асоціації (WBA). WBC зі штаб-квартирою у Мехіко швидко зміцніла і сьогодні об'єднує 161 національну і 10 континентальних федерацій з професійного боксу. Є другою по престижності після WBA.

В 1983 р. WBC з метою безпеки боксерів прийняла рішення про скорочення кількості раундів з 15 до 12.

В 1983 р. було створено Міжнародну боксерську федерацію (IBF) зі штаб-квартирою в Атлантик-Сіті. Ця організація також успішно пройшла організаційний період і вже наприкінці 1990-х років майже 100 провідних її боксерів були визнані WBA та WBC.

Всесвітня боксерська організація (WBO) – ще одна з основних чотирьох організацій в професійному боксі. Центральний офіс WBO знаходиться в Пуерто – Ріко м.Сан – Хуан. WBO була створена в 1988 р. Вже в 1990 – х рр. здобула авторитет в Європі, але в США вважалась другорядною організацією до 2000-х рр.

Важливою особливістю професійного спорту є формування його еліти - групи видатних спортсменів, популярність яких створюється всіма доступними методами - системою змагань, засобами масової інформації, формуванням індивідуального іміджу тощо. Історія професійного спорту і, насамперед, боксу - це історія його видатних представників та створення навколо них атмосфери яскравих виступів, великих прибутків, інтриг, чуток, конфліктів тощо. Особливе місце надається суперважкій ваговій категорії, видатні представники якої є найпопулярнішими боксерами. Так, величезна популярність боксу в 1920-х роках була тісно пов'язана з іменем Джека Демпсі, 1930-40-х - Джо Луїса, 1950-х - Роккі Марчіано.

В 1921 р. Д.Демпсі став учасником першого в світі бою з призовим фондом 1 млн доларів. У четвертому раунді він переміг нокаутом відомого французького боксера Жоржа Карпантьє. Цей матч вперше транслювався на весь світ по радіо, що сприяло зростанню популярності боксу.

Джо Луїс, на прізвисько “Коричневий Бомбардир”, за 16 років кар’єри на професійному рингу провів 70 боїв, 53 з яких виграв нокаутом і лише 3 програв.

Не менш вражаюча кар’єра Р.Марчіано. З 1947 по 1956 рік він провів 49 боїв і всі виграв, у тому числі 43 – нокаутом.

Найбільш яскравою фігурою професійного боксу в 1960-70-х роках був Кассіус Клей (Мохамед Алі). Він став олімпійським чемпіоном у напівважкій ваговій категорії в 1960 р. в Римі і перейшов у професіонали, де зробив блискучу кар'єру - тричі завоював титул абсолютного чемпіона світу (в 1964 р. переміг Сонні Лістона, в 1974 р. - Джорджа Формена і в 1978 р. - Леона Спінкса).

Не менш легендарною є також постать Джорджа Формена. Він, як і Клей, розпочав професійну кар'єру після того, як у 19-річному віці переміг на Олімпіаді (1968 р., Мехіко) у важкій ваговій категорії. Чемпіоном світу серед професіоналів став у 1973 р., у 1974 р. програв титульний поєдинок за звання абсолютного чемпіона світу Клею і в 1977 р. залишив бокс. Через одинадцять років він знову повернувся на ринг. У 1994 р. у віці 45 років Д.Формен виграв бій у чемпіона світу за двома версіями (WBC і WBA) Майкла Мурера. Останній свій поєдинок на професійному рингу Формен провів у 1997 р. Судді віддали перемогу його суперникові Біггсу, хоча на думку фахівців кращим був він.

З середини 1980-х і до початку 2000-х років досить популярним був Майк Тайсон. В 1987 р. у 21-річному віці він вперше у суперважкій ваговій категорії став абсолютним чемпіоном світу за трьома провідними версіями (WBA, WBC, IBF).

Найбільш яскравим спортсменом 1990-х років був Евандер Холіфілд. В 1984 р. він став бронзовим призером Ігор XXIII Олімпіади в Лос-Анджелесі у напівважкій ваговій категорії. Через відносно малу масу тіла, на думку фахівців, у нього було мало шансів досягти високих результатів у суперважкій ваговій категорії. Але шість років напруженої фізичної підготовки, роботи над удосконаленням технічної і тактичної майстерності та психічної підготовленості дозволили йому третім в історії професійного боксу завоювати чемпіонські пояси трьох провідних світових версій і стати абсолютним чемпіоном світу у 1990 р. Цей титул він зберігав до 1992 р., коли програв Р.Бауї у 12-раундовому поєдинку. В 1993 р. він взяв реванш у Р.Бауї, а у 1996 та 1997 рр. двічі перемагав М.Тайсона. В 1999 р. він зазнав поразки від Леннокса Льюїса. Повага Холіфілда до суперників, поведінка в житті і на рингу сприяли тому, що він отримав не типове для професійного спорту прізвисько "Лорд".

У другій половині 1990-х років та на початку 2000-х на професійному рингу домінував англійський боксер Л.Льюїс, який у 1999 р. завоював титул абсолютного чемпіона світу у суперважкій ваговій категорії і володів чемпіонськими поясами найпрестижніших версій (WBA, WBC, IBF). У 2002 р. за його та М.Тайсона участі відбувся найдорожчий у професійному боксі матч. На його організацію і проведення було витрачено 23 млн доларів. Обидва учасники отримали гонорари по 17,5 млн доларів. Загальний прибуток від матчу склав біля 150 млн доларів.

Популярність професійного боксу безперервно зростає. Лише у США кількість боксерів-професіоналів становить близько п'яти тисяч чоловік. Понад 500 з них є постійними учасниками боксерського бізнесу.

Великих успіхів на професійному рингу добилися українські боксери. Першим в Україні чемпіоном Європи серед професіоналів став у 1995 р. Олександр Гуров. У 1999 р. він здобув титул інтерконтинентального чемпіона за версією WBA. У подальшому О.Гуров двічі виборював право на проведення титульного бою за звання чемпіона світу, але здобути титул йому не вдалося.

Першим чемпіоном світу серед професіоналів (версія WBO) став Андрій Сінепупов (1-ша напівсередня категорія).

У найбільш престижній суперважкій ваговій категорії видатних успіхів добилися брати Володимир та Віталій Клички. Спочатку Віталій Кличко у 1999 р. завоював титул чемпіона світу за версією WBO і тричі його відстояв. Згідно статуту WBO золотий пояс чемпіона вартістю 30 тис. доларів назавжди залишився у Віталія. Щоправда, у подальшому він втратив титул, програвши через травму бій американцю Крісу Бьорду. А потім молодший брат, олімпійський чемпіон Атланти Володимир Кличко 14 жовтня 2000 р. у поєдинку з К.Бьордом також виборов чемпіонський титул за версією WBO і п'ять разів його відстояв. Але в шостому поєдинку програв титул чемпіона світу за версією WBO К.Сандерсу із Південноафриканської республіки.

Віталій Кличко почав свою кар'єру як кікбоксер. У свій час Кличко став шестиразовим чемпіоном світу з кікбоксингу, триразовим чемпіоном України з боксу, срібним призером чемпіонату світу серед аматорів, неодноразовим чемпіоном Європи серед професіоналів. Після вдалої кар'єри серед аматорів (95 перемог / 80 нокаутом) одночасно з братом дебютував на професійному рингу. Віталій Кличко - чемпіон світу з боксу серед професіоналів за версіями WBO (1999—2000 рр.) та WBC (2004—2005 рр., 2008—2013 рр.). На професійному ринзі провів 44 поєдинки. У 1999 році внесений до "Книги рекордів Гінесу" як перший чемпіон світу в надважкій ваговій категорії, який виграв 26 боїв нокаутом, для чого йому знадобилася найменша кількість раундів (тим самим, він побив рекорд Майка Тайсона). Удостоєний звання Заслуженого майстра спорту України, орденів «За Заслуги» 1,2,3 ступенів, Ордену «За мужність», звання Герой України. Лауреат престижної премії Світової академії спорту «Лауреус» в номінації «Повернення року» за бій з Семюелем Пітером в 2008 році після 4-річної перерви в кар'єрі.

Володимир Кличко - перший український чемпіон, який багато років поспіль тримав пальму першості у надважкій вазі професійного боксу, володіючи титулами в чотирьох найпрестижніших версіях - IBF, WBO, IBO і WBA, а також поясом журналу The Ring. На аматорському ринзі Володимир виграв 134 поєдинки зі 140. Виборовши золоту медаль на Іграх Олімпіади 1996 року в Атланті, Володимир Кличко став першим європейським олімпійським чемпіоном – важковаговиком за 36 років. Ця перемога була відзначена орденом "За мужність", якою нагородив Володимира Президент України. 1996 року Володимир разом з Віталієм розпочали професійну кар'єру.

Перемоги Володимира на професійному рингу були настільки вражаючими, що найвідоміші і найпопулярніші спортсмени відмовлялися від поєдинку з Кличком, боячись програти. А легенда німецького боксу - Аксель Шульц – після поразки від Володимира 7 років не виходив в ринг. Завойовувати і відстоювати найавторитетніші у боксерському світі титули Володимир доводилося в поєдинках з такими потужними бійцями як Кріс Берд, Чарльз Шаффорд, Рей Мерсер, Джаміль Маклайн. 2 липня 2011 року перемогою над британцем Девідом Хеєм Володимир здійснив свою давню з братом мрію – зібрав всі найпрестижніші титули в надважкій вазі. Після цієї перемоги WBA нагородила Кличка титулом Єдиного чемпіона. З тих пір Володимир успішно захистив свою колекцію титулів в боях проти Жана-Марка Мормека (березень 2012 р.), Тоні Томпсона (липень 2012 р.), Маріуша Ваха (листопад 2012 р.), Франческо П'янети (травень 2013 р.), Олександра Поветкіна (жовтень 2013 р.) і Алекса Леапаї (квітень 2014 р.). Разом з братом Віталієм Володимир очолює благодійну організацію «Фонд братів Кличків» і керує однією з найвпливовіших промоутерських компаній Східної Європи - K2 Promotions.

Олександр Усик після вдалого виступу на Іграх Олімпіади в Лондоні - 2012 р. де здобув перемогу в фіналі над італійським боксером Клементе Руссо, разом з Василем Ломаченко офіційно завершили виступи на аматорському ринзі, підписали контракт з WSB і перейшли в напівпрофесійний бокс і почали виступати за новостворений клуб "Українські отамани".

Після завершення Третього сезону Всесвітньої серії боксу в 2013 році О. Усик прийняв рішення перейти в професіонали. Після тривалих переговорів зі світовими промоутерськими організаціями він прийняв рішення підписати контракт з компанією братів Кличків "K2Promotions".

В дебютному поєдинку на профірингу в листопада 2013 р. український важковаговик нокаутував Феліпе Ромеро в п'ятому раунді. Наступного суперника, Епіфаніо Мендозу, Усик також переміг достроково. Наприкінці квітня 2014 р. в андеркарді бою Володимир Кличко - Алекс Леапаї українець здобув переконливу перемогу над Беном Нсафоа в третьому раунді. В травні 2014 р. в Одесі, О.Усик здобув четверту перемогу на професійному ринзі, зупинивши в четвертому раунді досвідченого аргентинця Сезара Давида Кренса.

4 жовтня 2014 р. у Львові О.Усик нокаутував південноафриканця Даніеля Брюера і завоював титул Інтерконтинентального чемпіона WBO в першій важкій вазі, увійшовши до першої десятки світового рейтингу WBO.

Усик володіє званням Абсолютний чемпіон світу, здобувши перемогу в фіналі Всесвітньої боксерської суперсерії (WBSS) і завоювавши титули чемпіона світу чотирьох найавторитетніших боксерських організацій у першій важкій ваговій категорії (2018). Він є Чемпіоном світу у першій важкій ваговій категорії за версіями WBO (2016-2019), WBC (2018—2019), IBF (2018-2019), WBA (2018-2019) за версією журналу The Ring (2018-2019)

та Чемпіоном світу у важкій ваговій категорії за версіями WBO (2021-т.ч.), IBO (2021-т.ч.), IBF (2021-т.ч.), WBA (2021-т.ч.), за версією журналу The Ring (2022).

Двобій на кулаках почав комерціалізуватися ще у Стародавній Греції.

Перша згадка про бокс у новітній час належить до 1681 р. (Англія).

Датою відродження боксу, як різновиду спортивних двобоїв, є 1719 р.

Першим професійним кулачним бійцем вважається англієць Джеймс Фігг.

Перші правила для “всіх боїв на арені” розробив Джон Боутон.

Правила боксу в рукавичках (“Правила маркіза Квінсберрі”) розробив у 1867 р. Джон Грехем Чамберс.

Між правилами різних світових боксерських версій (WBA, WBC, IBF, WBO) існують суттєві розбіжності.

З 1892 р. проводяться поєдинки за звання чемпіона світу.

В 1920р. було створено Всесвітню боксерську асоціацію (WBA), яка проводить змагання за титули чемпіонів світу і формує рейтинги боксерів-професіоналів за своєю версією. Аналогічні функції виконують створені пізніше боксерські організації (WBA – 1963р., IBF – 1983р. та ін.).

Важливою особливістю професійного боксу є формування спортивної еліти: Д.Демпси, Д.Луїс, Р.Марчіано, М.Алі, Д.Формен, М.Тайсон, Е. Холіфілд, Л.Льюїс, Т. Ф'юрі.

Вагомий вклад у розвиток боксу зробили українські боксери суперважкої вагової категорії Володимир та Віталій Кличко, Олександр Усик.

Теніс

Перші згадки про гру, яка нагадує теніс, історики знайшли ще в Стародавньому Єгипті і Стародавньому Римі. На розкопках стародавніх Фів вчені знайшли барельєф з зображенням юнаків, які кидають м'яч. Римляни дерев'яними битками відбивали м'яч, заповнений зернами плодів фігового дерева.

Перші згадки про подібну гру в середньовічній літературі датовані початком XIII ст. В ті часи у Франції грали маленьким м'ячем, перекидаючи його долонею через мотузку або стрічку, які з'єднували два боки вузької вулиці. Гра отримала назву «jeu de raime» (фр. – гра долонею). Поступово до гри в м'яч почали залучатися і жінки. В 1480 р. король Людовик XI дпв розпорядження, щоб м'яч для цієї гри, який раніше робився з тканини або кінського волосся, почали обтягувати шкірою, а на руках гравців з'явилися шкіряні рукавички. В XVI ст. в Парижі існувало 1800 тенісних кортів. В залежності від вміння вести гру гравці поділялись на новачків, партнерів і майстрів. Англійський мандрівник, відвідавши Францію тих часів, писав, що у Франції більше гравців в "же де пом", ніж пияків в Англії.

Пізніше м'яч почали відбивати не долонею, а широкою палицею. З'явилися перші ракетки, у вигляді невеликих лопаток. Тоді міська влада і монастирі почали забороняти гру, яка перешкоджала руху в місті і супроводжувалась криками і побитими вікнами.

В Англії гра отримала назву «теніс» (фр. «tenez» – «ось вам, беріть»). В 1530 р. у королівському палаці Хемптон Корт побудували перший в світі тенісний майданчик, який існує до сьогодні. За тенісом закріпилася слава "королівської гри". Тенісні майданчики – корти- створювались у королівських апартаментах. На початку XVI ст. були відомі ракетки, у котрих у дерев'яному ободі були натягнуті жили. Тоді ж було застосовано принцип підрахунку, що зберігся і донині (15, 30, 45, 60; число 60 означало перемогу у грі).

Перше офіційне повідомлення про тенісний матч з'явилося на сторінках англійського журналу «Спортинг мегезін»: «Гаманець в 100 гіней розігрувався в травні 1816 року між Коксом, майстром тенісного корту Лондона, і Маркезіо, майстром тенісного корта Турина, і був виграний останнім після трьох днів гри". Пізніше Філіпп Кокс довів свою перевагу над чемпіоном Франції Шарьєром в матчі, який тривав три дні, після чого 10 років не поступався нікому.

Сучасний теніс сформувався у Великій Британії наприкінці XIX ст. Засновником цієї гри вважається офіцер британської армії Волтер Вінгфілд (1874 р.). Він опублікував перші правила гри в брошурі "Сферистика, або лаун-теніс" (англ., "lawn»– «галявина, газон») і запатентував необхідний для неї інвентар і корт.

В кінці року в продажі з'явилися перші комплекти тенісного обладнання. Крім ракеток і м'ячів він включав і "переносний корт". Вінгфілд вклав в коробку не лише сітку, а ще й кілки й молоток.

Запропонований Вінгфілдом корт мав форму пісочного годинника з сіткою посередині і був коротший ніж сучасні корти.

В кінці 1870-х - на початку 1880 рр. в більшості європейських країн виникають перші тенісні клуби. Теніс знаходить своїх прихильників і в ряді країн Південної і Центральної Америки.

В 1875 р. був покладений початок офіційного літопису тенісу, коли Клуб любителів крикету округу Мерілібон в Англії опублікував нові правила гри в теніс. В подальшому Міжнародна федерація тенісу (ITF) прийняла рішення вважати 1875 р. – роком заснування тенісу, а місцем заснування – трав'яні майданчики англійського Клубу любителів крикету в містечку Вімблдон, члени якого вирішили провести перший в історії тенісу чемпіонат Англії, який в подальшому отримав назву "Вімблдонський турнір".

У 1877 році в Вімблдоні був проведений перший турнір серед чоловіків по лаун-тенісу, організатором якого був Всеанглійський Клуб крикету і лаун-тенісу. Переможець турніру отримував перехідний срібний кубок. В турнірі взяли участь 22 тенісиста, які заплатили вступний внесок у розмірі 1 англ.фунту. Першим чемпіоном став англієць Спенсер Гор. З того часу і донині він не був проведений лише у 1915-1918 рр. та у 1940-1945 рр. у зв'язку зі світовими війнами. З 1884 р. у Вімблдонському турнірі беруть участь жінки. На сьогодні це один з найпопулярніших турнірів у світі і вважається неофіційним чемпіонатом світу на трав'яних кортах.

Наприкінці XIX – початку XX ст. теніс набув поширення у різних країнах на різних континентах. Проведення міжнародних турнірів сприяло стрімкому розвитку тенісу і в США. У 1881р. створено Національну асоціацію лаун-тенісу США. Того ж року у Ньюпорті було проведено "Національний чемпіонат США серед чоловіків" (сьогодні відомий як Відкритий чемпіонат США). В 1887 р. – відповідний жіночий турнір "Національний чемпіонат США серед жінок".

В 1899 р. чотири студенти Гарвардського університету вирішили проводити змагання, в яких візьмуть участь національні збірні команди. Двайт Девіс розробив схему проведення турніру і на власні кошти придбав срібний кубок для переможця. Перший турнір відбувся в Брукліні в 1900 р. між збірними США і Великої Британії. Відтоді турнір проводився щороку. Після смерті Девіса в 1945 р. турнір отримав назву Кубок Девіса.

В 1891 р. в Парижі започатковано національний чемпіонат Франції. Спочатку в ньому брали участь лише французи або члени французьких клубів. Проте першим чемпіоном Національного чемпіонату Франції вважається англієць. З 1924 р. Світовий чемпіонат по тенісу на ґрунтових кортах став відкритим для іноземців. Проведення турніру призупинялось в часи світових війн і відновлювались після проголошення перемир'я. Чемпіонат отримав назву на честь французького пілота Ролана Гарроса, який загинув в часи Першої Світової війни.

В 1905 р. в Мельбурні було проведено "Чемпіонат Австралазії" (The Australasian Championships). В 1927 р. назву турніру було змінено на

"Чемпіонат Австралії". В 1969 р. отримав існуючу сьогодні назву Відкритий чемпіонат Австралії.

У подальшому чотири названі змагання під назвою турніри "Великого шлему" (Grand Slam) стали найпопулярнішими в світі як серед тенісистів-професіоналів, так і аматорів.

Бурхливий розвиток тенісу вимагав створення керівного органу, який би координував діяльність національних федерацій на міжнародній арені. Так у 1912 р. в Парижі була заснована Міжнародна федерація лаун-теніса (в подальшому Міжнародна федерація тенісу - ІТФ). Це сприяло розширенню міжнародних зв'язків і стабілізації календаря змагань.

Починаючи з двадцятих років минулого століття, гравці-професіонали стали заробляти гроші, виступаючи перед численною публікою в показових матчах. Люди були готові платити за можливість дивитися видовищну гру, тому незабаром з'явилися професійні контракти на виступи тенісних гравців перед аудиторією.

Розвиток ринкових відносин в США сприяв зародженню професійного напрямку. Вперше зустріч тенісистів-професіоналів була проведена в США в 1889 р. Але тривалий час зустрічі мали безсистемний характер. Період з 1926-1967 рр. характеризується перетворенням тенісу в "товар", формуванням і розвитком професійного тенісу.

В 1926 р. футбольний менеджер Чарльз Пайл найняв кількох тенісистів і організував комерційне турне. Сюзанн Ленглі (чемпіонка Олімпійських ігор в Антверпені) поклала початок жіночому професійному тенісу. Внаслідок цього з 1926 р теніс був поділений на два самостійних напрямки - аматорський і професійний. Аматорський являв собою турніри "Великого шлему", "Кубок Девіса", кубок Федерації і інші, які проводились під егідою ІТФ. Професійний теніс не мав чіткої структури змагань і керівного органу і був представлений турнірами, що організовували К.Пайл і С.Ленглен.

В 1927 р. створюється Професійна асоціація лаун-тенісу (PLTA), з 1971 р. Асоціація професійного тенісу США (USPTA) – національна організація, яка представляє інтереси гравців-професіоналів і інструкторів. Тенісисти організовують професійні об'єднання на місцях. Сьогодні членами USPTA є 60 країн.

В 1948 р. тенісисти Джон Крамер (John A. 'Jack' Kramer;) і Боббі Ріггс (Robert Larimore „Bobby“ Riggs) організовують ще одне турне професіоналів з призовим фондом 353 тис.дол. Це турне сприяло утворенню Національної тенісної ліги (NTL), до якої в подальшому приєдналися інші тенісисти. Формування системи змагань в професійному тенісі сприяло виникненню контрактної системи регулювання трудових відносин між організаторами турнірів і професійними тенісистами, що гарантувало гравцям заробітну плату і гонорари за участь у турнірах, в той час як раніше тенісисти отримували лише частину прибутків від продажу квитків.

Після Другої Світової війни в тенісі назрів конфлікт між аматорами, які отримували за участь у турнірах нелегальні призові, і професіоналами, які

заключив угоди з менеджерами, змагались на власних турнірах і не допускались до офіційних міжнародних змагань.

В 1967 р. техаський нафтовий магнат Гарольд Лафайет Хант утворює нове професійне об'єднання "Світовий тенісний чемпіонат" (WTC).

Наявність різних професійних утворень сприяло зростанню конкуренції в професійному тенісі. Розіграш великих призових в професійних турнірах призвів до того, що найкращі тенісисти – аматори почали переходити в професіонали, що значно підвищила рівень майстерності останніх. В результаті значно знизилась престижність серед аматорських турнірів.

В грудні 1967 р. Федерація тенісу Англії на Генеральній Асамблеї прийняла рішення про перетворення на відкриті всі англійські турніри, включаючи і Вімблдонський (з 1968 р.) і дозволила участь в них аматорів і професіоналів. Після тривалих суперечок ІТФ, яка суворо відстоювала інтереси тенісистів-аматорів, пішла на поступки і оголосила початок ери **"відкритого тенісу"**. Так, починаючи з 1968 р. Вімблдон і інші турніри стають відкритими, а з 1973 р професіонали допускаються до розіграшу Кубка Девіса.

22 квітня 1968 р. в м.Борнмут (Велика Британія) відбувся чемпіонат з тенісу, на який були допущені професіонали. Починаючи з 1968 р. відмічається тенденція створення єдиної системи змагань як для аматорів, так і професіоналів. Для того, щоб залучити професіоналів до участі в аматорських турнірах ІТФ призначає грошові призи для переможців. Проте в межах спільної системи і надалі прослідковувався чіткий розподіл на аматорів і професіоналів. Основним критерієм розподілу тенісистів на аматорів і професіоналів був факт отримання (неотримання) грошових призов на турнірах.

В відкритих турнірах професіонали нагороджувалися грошовими призами, а аматори – кубками. Так в 1968 р. Артур Еш перемагає у відкритому чемпіонаті США і отримує срібний кубок, а професіонал Том Оккер, програвши в фіналі, отримує грошовий приз у розмірі 14 тис.дол.

В кінці 1970 – х рр. розпочинаються тісна взаємодія між ІТФ і "Світовим тенісним чемпіонатом" (WTC).

У 1970-х роках відносини між ІТФ і професійним тенісом почали погіршуватися, що на початку 1990-х років призвело до організації Асоціаціями професійних тенісистів і тенісисток власних турів. У 1972 р. з ініціативи провідних тенісистів з різних країн було створено Асоціацію тенісистів-професіоналів (АТР), а рік по тому – 1973 р. - Жіночу асоціацію професійного тенісу (WITA), котру у 1990 р. було перейменовано в Жіночу тенісну асоціацію (WTA), метою яких є забезпечення правового захисту інтересів гравців, і організація професійних турнірів. Новостворені організації (АТР, WTA) мають на меті розвиток професійного тенісу і зміцнення його позицій на світовій спортивній арені, вдосконалення системи змагань, захист інтересів тенісистів-професіоналів, формування "рейтинг-листів" спортсменів. АТР і WTA систематично публікують рейтингові списки спортсменів згідно з набраними ними очками у турнірах за

розробленими Асоціаціями правилами. Перший "рейтинг-лист" АТР опублікувала 23 серпня 1973 року. Тоді в ньому було всього 125 тенісистів із 30 країн. Нині в рейтингах АТР та WTA сотні професіоналів.

Членство в обох організаціях індивідуальне, тобто конкретна особа повинна подати заяву і сплатити членський внесок. Обидві організації тісно співпрацюють з ITF. Оскільки членство в АТР та WTA персональне, спеціальних керівних органів професійного тенісу в окремих країнах не існує. Розвитком як аматорського так і професійного тенісу у конкретних країнах займаються національні федерації, що входять до ITF.

Наприкінці 1980-х років АТР розробила "Програму з обслуговування тенісистів". Програма, або як її ще називають "Університет АТР", є обов'язковою для всіх нових членів АТР. До програми навчання входять різноманітні курси: як поводити себе під час змагань, як спілкуватися з журналістами, як вести фінансові справи тощо. В 1998 р. розроблена навчальна програма "Зірки", яка передбачає допомогу тенісистам в спілкуванні з ЗМІ, спонсорами та вболівальниками.

ITF відреагувала створенням Комітету з проведення турнірів "Великого шлему" (AUSTRALIAN OPEN; ROLAND GARROS; WIMBLEDON; US OPEN) і заснувала Кубок "Великого шлему" з рекордним призовим фондом (з розрахунку на одного учасника). Переможцем першого турніру на Кубок "Великого шлему", що відбувся у 1990 р. став 19-річний американець Піт Сампрас, який у подальшому став однією з найяскравіших зірок світового тенісу.

Отож, як бачимо, Міжнародна федерація тенісу, Асоціація тенісистів-професіоналів і Жіноча тенісна асоціація від конфронтації перейшли до співпраці з метою подальшого спільного розвитку тенісу.

Сучасний теніс сформувався у Великобританії наприкінці XIX ст.

Перший Вімблдонський турнір з тенісу серед чоловіків відбувся у 1887 р. Наприкінці XIX – початку XX ст. теніс набув популярності у різних країнах на різних континентах.

Професійний теніс почав формуватися на початку XX ст.

У 1968р. започатковано відкриті змагання в тенісі (аматори спільно з професіоналами).

У 1972 р. створено Асоціацію тенісистів-професіоналів (АТР), а у 1973 р. – Жіночу асоціацію професійного тенісу (WITA), котру у 1990 р. перейменовано у Жіночу тенісну асоціацію (WTA). Членство у обох організаціях персональне.

Найпопулярнішими змаганнями в тенісі є чотири турніри "Великого шлему" (відкриті чемпіонати Австралії, Франції, Англії та США)

Велоспорт

Тривалий час гонщики використовували велосипеди-"павуки" з великим переднім колесом і маленьким заднім. Їзда на яких була надзвичайно складною і вимагала дуже хорошої фізичної підготовки, оскільки на кожній ямці на дорозі велосипедист втрачав рівновагу.

На зміну «павукам» прийшли нові велосипеди-«кенгуру». У 1855 р. винайшли порожнисті пневматичні шини, які мали шалений успіх і стали відразу встановлюватися на велосипеди. Після їх установки їзда стала більш комфортною і швидкою. Після цього з'явився абсолютно новий електровелосипед, який дозволяв їхати зі швидкістю 20 км/год і при цьому не крутити педалі.

До кінця 70 -х років ХІХст. почали будувати велотреки для різного виду змагань. Окрім піщаного покриття, для треків використовувалася глина, шлак, асфальт, трава і цемент .

Наприкінці ХХ ст. швидкість пересування зростає до 70 км/год, що зумовило появу віражів з нахилом від 20° до 35°.

Першим велогонщиком був англієць на ім'я Джеймс Мур. Перші перегони дистанцією 200 м пройшла 31 квітня 1868 року в парку Парижа під назвою Сент-Клоу.

Через рік Джеймс Мур переміг в більш значній гонці - 120 км від Руана до Парижа. Його швидкість становила 11 км / год, що було справжнім рекордом для того часу. У 1872 р. такі змагання були проведені у Берліні.

Гонщики стали ділитися на аматорів, професіоналів і незалежних велосипедистів. Для перегонів починають використовувати не тільки призначені для цього доріжки, а й звичайне шосе.

У Чикаго в 1893 р. був організований перший чемпіонат світу для спортсменів-аматорів на треку.

З 1895 р. проводяться чемпіонати світу для професіоналів. Перші шестиденна перегони для професіоналів були проведені в 1896 році в США.

У 1900 р. створено Міжнародний союз велосипедистів (UCI).

Професійні велоперегони почали проводити наприкінці ХІХ ст. у Франції, де велосипедний спорт був найбільш розвинутий. Великої популярності набули перегони Бордо-Париж, Париж-Рубе, Париж-Тур.

З 1902 р. упродовж 11 років велоперегони Бордо-Париж організовувала, фінансувала і висвітлювала популярна французька газета „Ле Velo”.

У 1903 р. з ініціативи працівника іншої газети („Л'Ото”) Лео Лефевра її власник, колишній велогонщик Анрі Деграндж запропонував своє бачення „престижних велоперегонів світу”: тривалість перегонів 19 діб; 6 етапів з відпочинком між ними від одного до чотирьох днів; загальна довжина перегонів близько 2500 км. 1 липня 1903 р. з передмістя Парижу до Ліона (перший етап – 467 км) стартували 60 велогонщиків у першій „Тур де Франс”. На подолання цього етапу знадобилося не менше 20 годин. До

фінішу багатоденної гонки дійшли лише 20 велосипедистів. Першим переможцем „Тур де Франс” став 32-річний Моріс Гарен. Загальну дистанцію 2428 км від подолав за 94 години 33 хв.

Успіх перших перегонів Le Tour de France став великим успіхом і для газети L'Auto, кількість передплатників якої зросла з 25 тис (до Туру) до 65 тис після Туру; у 1908 р. кількість становила 250 тис.

Перегони 1904р. супроводжувалася непоодобними вчинками деяких глядачів. Після того як проїзджали їхні кумири, вболівальники заважали іншим спортсменам продовжувати перегони (зводили на шосе барикади, нападали на гонщиків, розкидали на дорозі цвяхи та інші гострі предмети). Лише втручання Французького союзу велоспорту врятувало перегони від краху. Після вивчення подій навколо перегонів Союз дискваліфікував чотирьох велогонщиків, які фінішували першими, звинувативши їх у „сприянні хуліганським вчинкам”. Переможцем об'явили 19-річного Анрі Карне. Окрім цього були внесені зміни до правил проведення перегонів у 1905 р.: відмінили їзду у нічний час; до маршруту перегонів вперше включили гірські перевали.

З того часу перегони „Тур де Франс” почали набувати все більшої популярності і не проводилися лише під час першої (1915 – 1918) та другої (1940 – 1946) Світових воєн.

Найбільша загальна довжина траси перегонів „Тур де Франс” (понад 5000 км.) і кожного з етапів (понад 300 км) була в період 1911–1929рр. У подальшому спостерігалась тенденція зменшення як загальної довжини траси, так і довжини етапів. З 1990 р. загальна довжина траси складала 3500 – 3900 км, що поділяються на 21 етап. Зокрема, у 2005 р. загальна довжина траси становила 3607 км. Найдовший із 21 етапів становив 239,5 км, а найкоротший – 19 км. Призовий фонд становив 3 млн євро, у т.ч. нагорода за перемогу у загальному індивідуальному заліку – 400 000 євро.

Щоб отримати більші прибутки від спонсорів та рекламодавців організатори „Тур де Франс” змінюють її маршрут, у т.ч. з заїздами до сусідніх країн. Наприклад, у 2022 р. етапи проходили по території Данії, Швейцарії та Франції. Головною особливістю перегонів є те, що кожний етап проводиться на новому місці з великою кількістю безпосередніх і опосередкованих учасників:

- ≈ 200 велогонщиків;
- 600 – 700 осіб забезпечують організаційне, матеріальне і медичне обслуговування;
- понад 600 акредитованих кореспондентів;
- понад 600 представників радіо і телебачення;
- біля 2000 робітників, які забезпечують рекламу на колесах;
- 15000 поліцейських;
- 35 мотоциклів ескорту;
- 1500 офіційних транспортних засобів „Тур де Франс”;
- Сотні тисяч вболівальників у стартових і фінішних містечках та уздовж трас.

Стартові і фінішні містечка облаштовуються збірними трибунами для вболівальників і офіційних осіб. Спеціальні бригади робітників встановлюють їх, розбирають, перевозять на місце наступного старту і фінішу, і знову монтують.

На обладнанні, технічному транспорті, велосипедах і комбінезонах велосипедистів розташовується реклама різноманітної продукції перш за все виробників товарів, що пов'язані з випуском і експлуатацією велосипедів.

Символами перегонів є майки різного кольору і рисунку. В 1919 р. з ініціативи А.Дегранжа лідера перегонів у загальному заліку стали одягати у жовту майку (колір паперу газети „Л'Ото”).

З 1933 р. майкою в горошок стали виділяти лідера в подоланні гірських етапів. За подолання кожного підйому в залежності від його складності нараховують від 3 до 20 очок. Хто набирає найбільше „гірських” очок, той отримує титул „короля гірських трас”. З 1975 р. відзнакою «короля гірських трас» стала майка в червоний горошок. Кольори майки були запропоновані тодішнім спонсором Тур де Франс, шоколадом PoulainChocolate, і відповідали кольорам популярного продукту.

У 1953 р. запроваджено зелену майку. Нею виділяють того, хто набере найбільшу суму очок. На кожному етапі залікові очки нараховуються першим 25 велогонщикам.

У 1975 р. введено білу майку – відзнаку для найкращого молодого велосипедиста, якому до 1 січня поточного року, в якому проходить гонка, не виповнилося 25 років. У 2005 р. білу майку „Тур де Франс” завоював молодий український гонщик Я.Попович, який виступав у складі американської команди „Діскавері Ченнел”.

Найбільш агресивному гонщику етапу (за кількістю атак, за час знаходження у відриві від пелетону (основна група гонщиків)) на наступний день вручають спеціальний номер – білий на червоному фоні (замість звичайного чорного на білому фоні) – з 1959 р.

Велика популярність перегонів „Тур де Франс” змусила організаторів розробити кваліфікаційні вимоги до команд-учасниць. Нині до перегонів допускається 19 найкращих професійних команд по 9 велосипедистів у кожній (В 2014 р. в 101-их перегонах "Тур де Франс" взяли участь 18 команд UCI Pro Teams і 4 професійні континентальні команди).

Популярність перегонів забезпечують найбільш яскраві представники професійного велоспорту. Серед них – французи Ж.Анкетіль і Б.Іно, бельгієць Е.Меркс, іспанець М.Індурайн. Цих чотирьох гонщиків об'єднує те, що завдяки високій майстерності та яскравим індивідуальним особливостям кожен з них зміг п'ять разів виграти „Тур де Франс”: Ж.Анкетіль – в 1957 і 1961 – 1964 рр.; Е.Меркс – у 1969 – 1972 рр. і 1974 р.; Б.Іно – у 1978, 1979, 1981, 1982, 1985 рр.; М.Індурайн – у 1991 – 1995 рр.

Найбільш яскравий слід у „Тур де Франс” залишив американський велосипедист Ленс Армстронг, у якого в жовтні 1996р. лікарі виявили рак яєчка, що дав метастази в легені і, навіть, в мозок. Після операції і багатомісячного лікування Армстронг тріумфально повернувся у великий

спорт, вигравши „Тур де Франс”. У подальшому він перемагав ще шість разів поспіль. Після сьомої перемоги у „Тур де Франс” в 2005 році Армстронг заявив про завершення кар’єри професійного велогонщика. Армстронг очолює створену ним організацію по боротьбі з раковими захворюваннями, яка отримала 52 млн доларів на потреби хворих раком лише від продажу фірмових браслетів від Ланса.

Великою популярністю у професійному велоспорті користуються також багатоденні велоперегони по Італії („Джіро Італія” – проводяться також з 1903 р.) та Іспанії („Вуельта Іспанії” – з 1935 р.).

Джіро д'Італія – багатоденні велоперегони, які проводяться щороку (травень-червень) в Італії з 1909 р. З 1988 р. Джіро д'Італія проводиться також для жінок та для юніорів.

В умовах жорсткої боротьби за читачів, головному редактору розділу про велоспорт італійської спортивної газети *Gazzetta dello Sport* Армандо Куні, прийшла ідея організувати велоперегони для залучення передплатників до видання. 7 серпня 1908 р. *Gazzetta dello Sport* на першій шпальті оголосила, що в 1909 році відбудуться перші багатоденні велоперегони Джіро д'Італія. Газета виділила 3000 лір для преміювання переможця, а італійський союз велосипедного спорту ще 14000 лір.

Перша Джіро д'Італія стартувала 13 травня 1909 в 14:53 за місцевим часом в Лорето, фініш відбувся в Мілані.

Всього було проведено 8 етапів загальною довжиною 2488 км. До фінішу в Мілані з 127 гонщиків дісталися тільки 49. Першим переможцем перегонів став італієць Луїджі Ганна, він отримав за це 5325 лір, а останній класифікований отримав 300 лір. Для порівняння, Армандо Куні, отримував щомісячну зарплату 150 лір.

Як і у Тур де Франс, під час проведення Джіро д'Італія спортсмени отримують лідерські майки різного кольору.

Рожева майка – найпрестижніша, вручається лідеру генеральної класифікації, аналог жовтої майки Тур де Франс. Запроваджена у 1931 р.

«Боніфікаційні» секунди – отримують три спортсмени, які першими перетнули лінію фінішу кожного етапу (20 – першому, 12 – другому, 8 – третьому), і віднімаються від їхнього загального часу.

Біла майка – вручається найкращому молодому гонщику, якому станом на 1 січня поточного року не виповнилося 25 років. Запроваджена у 1976 р. (вручалася гонщикам до 24 років). У 1994 р. її було скасовано, а у 2007 р. введено знову.

Червона (малинова) майка – вручається гонщику, який отримав найбільшу кількість очок у спринтерському заліку. Запроваджена у 1967 р. Спринтерські очки нараховуються в залежності від рел'єфу етапу (від 1 до 25 очок)

Зелена майка – вручається найкращому гірському гонщику. Запроваджена у 1947 р.

Блакитна майка – вручається гонщику, який отримав найбільшу кількість очок (від 1 до 8 за кожен фініш) у проміжних фінішах, які не були кінцевою точкою дистанції. Вперше з'явилася у 1989 р.

Джіро д'Італія 2024 р. 21 етап. Час переможця: 79:14:03, Кількість учасників: на старті – 176, на фініші – 142.

Вуельта Іспанії – багатоденні велоперегони, які вважаються третіми за важливістю і складністю в світі після Тур де Франс та Джиро д'Італія. Започатковано в 1945 р.

У 2011 р. від України брали участь Володимир Густов та Руслан Підгорний.

Колір майки лідера з усіх велогонок відрізнявся найбільшою нестабільністю.

У 1935 р. майка була помаранчевою, у 1941 р. – білою, у 1942 р. – знову помаранчевою, у 1945-50 рр. – білою з горизонтальною червоною смугою, у 1955-97 рр. – жовтою, у 1998 р. – золотистою, з 2010 р. – червоною.

Крім червоної майки, спортсмени можуть отримати зелену майку (лідер у генеральній класифікації за кількістю очок), майку у горошок (найкращий гірський гонщик), білу (лідер у комбінованій класифікації), жовту (команда-лідер).

Вуельта Іспанії 2024 р. 21 етап, Дистанція – 3304,03км. Час переможця: 81:49:18.

З 1927 р. проводяться чемпіонати світу серед професіоналів з шосейних велоперегонів. З того часу професійний велоспорт став зміцнювати свої позиції в світі. До 1965 р. він, як і аматорський велоспорт, розвивався під егідою Міжнародного союзу велосипедистів (UCI), який було засновано в 1900 р. В 1965 р. в структурі (UCI) було сформовано Міжнародну федерацію професійного велосипедного спорту (FIRC), що сприяло більш активному його розвитку. Позитивні зміни МОК у ставленні до професійного спорту дозволили UCI на початку 1990-х років узаконити відкриті змагання з велоспорту, а з 1996 р. прийняти рішення щодо єдиної ліцензії для велосипедистів, так званого паспорта велосипедиста.

Участь у розглянутих змаганнях можуть брати лише провідні команди, які повністю укомплектовані спортсменами-професіоналами. У залежності від категорії перегонів і місця, яке посідає в них спортсмен, йому нараховуються рейтингові очки.

Міжнародний союз велосипедистів складає щорічні рейтинги велогонщиків-професіоналів на підставі їх участі в змаганнях, котрі поділені на класи.

Професійні команди, або як їх називають у велоспорті спортивні групи, формуються з гонщиків, яких умовно можна поділити на чотири категорії: лідери, фінішери, гірські гонщики і грегари („чорноробочі”). Кожна команда формується навколо одного-двох спортсменів-лідерів, які здатні добитися

індивідуального успіху. Вони особливо успішно виступають в гонках на час (Ж.Анкетіль, М.Індурайн, Л.Армстронг та ін.), дещо гірше на гірських етапах та у боротьбі на фінішних відрізках етапів. Наступна категорія гонщиків – фінішери або спринтери. Їх у команді також має бути один-два. Коли один з таких гонщиків приходить на фінішний відрізок етапу у загальній групі, то є висока ймовірність того, що він буде першим, або принаймні в числі призерів.

В кожних багатоденних шосейних велоперегонах, є від чотирьох до семи складних гірських етапів. Тому без одного-двох велогонщиків, які успішно можуть виступати в подоланні гірських етапів команда не може розраховувати на успіх.

Решту гонщиків складають так звані грегари, які повинні допомагати лідерам якнайкраще виступити у генеральній класифікації, спринтерам – підготувати умови для вирішального спурту на фініші. Вони повинні бути дуже хорошими гонщиками, оскільки їм часто приходиться працювати набагато напруженіше, ніж лідерам. Лідерів необхідно прикривати від зустрічного вітру, від блокувань суперниками, постачати їм харчування (вода, енергетичний напій, калорійні батончики тощо) навіть, віддавати при необхідності велосипед, а самим очікувати під'їзду техніки і потім наздоганяти пелетон.

Заробітна плата велогонщиків-професіоналів залежить переважно від їхнього рейтингу у світовій класифікації. На початку 1980-х років видатний італійський гонщик Ф.Мозер першим серед велосипедистів отримав за контрактом заробітну плату 1 млн доларів на рік. У 1996 р. п'ятиразовий переможець найпрестижнішої серед професійних велогонок „Тур де Франс” М.Індурайн отримав пропозицію від фірми ОНСЕ укласти угоду вже на суму 10 млн доларів на рік. Зрозуміло, що така заробітна плата доступна лише для окремих мегазірок професійного велоспорту. Проте, прибутки кваліфікованих велогонщиків-професіоналів, як і в інших видах професійного спорту, мають стійку тенденцію до зростання починаючи з 1970 – 1980 рр.

У 2009 році загальний бюджет 39 професійних команд становив 235 млн. Євро. У 2012 році загальний бюджет 40 команд (18 команд UCI Pro і 22 команди UCI Professional Continental) склав вже 321 млн.

У 2009 р. тільки 15% гонщиків отримувало зарплату менше 40 000 євро на рік, а в професійних континентальних командах більше не залишилося гонщиків, які отримували б менше 27500 євро на рік. Окрім офіційної зарплати є надбавки, призові, корпоративні заходи, особиста реклама та спонсори, і так далі.

Професійний велоспорт найбільш розвинутий і найбільш популярний у Європі. Відповідно і найбільша кількість професійних велосипедних команд базуються у європейських країнах: Бельгія – по 9–11; Іспанія, Італія, Голландія, Португалія, Франція – по 5–7. Досить розвинутий професійний велоспорт у США (в різні роки функціонувало від 5 – до 7 кваліфікованих професійних команд) і Колумбії.

Перші велоперегони на комерційних засадах почали проводитися наприкінці XIX ст. у Франції.

У 1903р. з ініціативи власника газети „Л’Ото”, бувшого велосипедиста Анрі Дегранжа започатковано найпопулярніші нині багатоденні шосейні велоперегони „Тур де Франс”.

До найпрестижніших багатоденних шосейних велогонок серед професіоналів належать „Джіро д’Італія” та „Вульста Іспанії”.

З 1927р. проводяться чемпіонати світу серед професіоналів з шосейних велогонок.

В 1900р. засновано Міжнародний союз велосипедистів (UCI).

В 1965р. в структурі UCI створено Міжнародну федерацію професійного велосипедного спорту (FIRC), котра проводить змагання серед велосипедистів-професіоналів, видає їм ліцензії та формує щорічні рейтинги спортсменів за результатами виступів у змаганнях.

На початку 1990-х років UCI узаконила проведення відкритих змагань серед велосипедистів.

В 1970–1980 роках почали бурхливо зростати прибутки від організації гонки велосипедистів-професіоналів завдяки рекламно-спонсорській діяльності та продажу прав на телетрансляції.

Професійний велоспорт найбільш розвинутий в країнах західної Європи.

Рекомендована література

Основна:

1. Професійний спорт як соціальне явище : лекція з дисципліни „Олімпійський і професійний спорт” / уклад. Бріскін Ю. А., Нерода Н. В. – Львів : ЛДУФК імені Івана Боберського, 2022. – 28 с. URL: <https://repository.ldufk.edu.ualoca/handle/34606048/33563>

2. Історія розвитку професійного спорту : лекція з дисципліни „Олімпійський і професійний спорт” / уклад. Бріскін Ю. А., Нерода Н. В. – Львів : ЛДУФК імені Івана Боберського, 2022. – 24 с. URL: <https://repository.ldufk.edu.ualoca/handle/34606048/33561>

3. Формування та розвиток видів професійного спорту : лекція з дисципліни „Олімпійський і професійний спорт” / уклад. Бріскін Ю. А., Нерода Н. В. – Львів : ЛДУФК імені Івана Боберського, 2022. – 60 с. URL: <https://repository.ldufk.edu.ualoca/handle/34606048/33562>

4. Організаційно-правові засади професійного спорту : лекція з дисципліни „Олімпійський і професійний спорт” / уклад. Бріскін Ю. А., Нерода Н. В. – Львів : ЛДУФК імені Івана Боберського, 2022. – 45 с. URL: <https://repository.ldufk.edu.ualoca/handle/34606048/33574>

5. Економічні засади розвитку професійного спорту : лекція з дисципліни „Олімпійський і професійний спорт” / уклад. Бріскін Ю. А., Нерода Н. В. –

Львів : ЛДУФК імені Івана Боберського, 2022. – 27 с. URL: <https://repository.ldufk.edu.ua/oca/handle/34606048/33564>

Допоміжна:

1. Бріскін Ю. А. Професійний спорт у системі соціальних практик спорту – головні тренди / Бріскін Юрій Аркадійович, Нерода Неоніла Вікторівна // *Lex Sportiva*. – 2022. – Вип. 1. – С. 3–11. DOI <https://doi.org/10.32782/lexsportiva/2022.1.1>

2. Борисова О. В. Сучасний теніс: стан та особливості організації підготовки професійних спортсменів у провідних країнах світу / Ольга Борисова // *Спортивний вісник Придніпров'я*. – 2010. - №3. – С. 35-37.

3. Борисова О., Петренко Г., Ши Ш. Формування клубної системи у тенісі в Європі наприкінці ХІХ–на початку ХХ ст // *Теорія і методика фізичного виховання і спорту*. – 2019. – №. 1. – С. 89-92.

4. Гончаренко Є. В., Применко В. Тенденції розвитку професійного футболу в США // ББК 75.4 (0) 90к. я431 М 78 Молодь та олімпійський рух: Збірник тез доповідей ХІV Міжнародної конференції молодих вчених, 19 травня 2021 року [Електронний ресурс].–К., 2021.–287 с. У збірнику представлені тези з актуальних питань: правові, організаційні, соціальні, екологічні та економічні. – С. 23.

5. Нерода Н.В. Правове поле професійного спорту в Україні. // *Фізична культура, спорт та здоров'я нації: збірник наукових праць*. – Вінниця : Вінницький державний педагогічний університет ім. Михайла Коцюбинського, 2014 . – Вип. 17. – С. 780–785 .

6. Нерода Н.В. Характеристика європейської моделі професійного спорту. / Нерода Н. В., Ваулін О. І. // *Фізичне виховання та спорт у контексті державної програми розвитку фізичної культури в Україні: досвід, проблеми, перспективи: збірник наукових праць*. – Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І.Франка, 2014. – Вип.1. – С. 21–24.

7. Нерода Н.В. Порівняльний аналіз організаційно-правових засад європейської та американської моделей професійного спорту. // *Молода спортивна наука України : зб. наук. праць з галузі фізичного виховання, спорту і здоров'я людини*. – Л. : ЛДУФК, 2015.– Вип. 19, т. 4. – С. 60–64.

8. Нерода Н. Характеристика європейської моделі професійного спорту та її відмінності від американської. // *Спортивна наука України*. – Л. : ЛДУФК, 2016. – Вип.2.(72). – С. 68-72.

9. Нерода Н. Періодизація розвитку професійного спорту в Європі. // Нерода Н., Бріскін Ю. // *Фізична активність, здоров'я і спорт*. – Л. : ЛДУФК, 2016. № 2 (24). – С.3 – 10.

10. Нерода Н. В. Організаційні та правові засади європейського професійного спорту : дис. ... канд. з фіз. виховання і спорту : 24.00.01. Львів, 2018. 232 с.

11.Павлюк І.С., Долинніна М.М. Професіоналізація та комерціалізація спортивних ігор в Україні //ББК 75.4 С 83 редакційна колегія. – 2016. – С. 142.

12.Павлюк І. С. Розвиток гольф індустрії у Європейських країнах в сучасних умовах. – 2020.

13.Растворцев Р., Борисова О. індустрія гольфу: сучасний стан та виклики //Теорія і методика фізичного виховання і спорту. – 2022. – №. 2. – С. 96-102.

14.Хіменес Х, Бріскін Ю, Еделев О, Лещак О, Балущка Л. Історичні та сучасні особливості розвитку тенісних турнірів в «Еру відкритого тенісу». *Physical Culture and Sport: Scientific Perspective*. 2023;3:151–64. **DOI: 10.31891/pcs.2023.3.20.**

15.Хіменес Х, Гнатчук Я, Ungurean В. Досвід діяльності північноамериканських професійних ліг на міжнародній спортивній арені. *Спортивні ігри*. 2021;2(20):112–20. **DOI: 10.15391/si.2021-2.11.**

16.Хіменес Х, Еделев О. Глобалізація соціальної практики професійного спорту у сучасних умовах розвитку. *Спортивні ігри*. 2022;3(24):140–54. **DOI: 10.15391/si.2022-1.13.**

17.Хіменес Х, Тітова Г, Бобошко В. Економічні особливості співпраці провідних світових організацій професійного спорту та засобів масової інформації. В: *Фізична культура, спорт та здоров'я нації*. Зб. наук. пр. Вінниця; 2019;7(26), с. 291–4. Доступно на: <http://surl.li/ukxsc>

18.Khimenes KR, Briskin YA, Pityn MP, Neroda NV, Zadorozhna OR. Historical context and modern interpretation of the factors of the professional sports development in North America and Europe. *Slobozhanskyi herald of science and sport*. 2024;28(1):14–22. **DOI: 10.15391/snsv.2024-1.002**

Інформаційні ресурси інтернет:

1. Відкритий чемпіонат Австралії з тенісу [Електронний ресурс] –Режим доступу: <https://ausopen.com/>
2. Відкритий чемпіонат США з тенісу [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.usopen.org/>
3. Відкритий чемпіонат Франції з тенісу [Електронний ресурс]. -Режим доступу: <https://www.rolandgarros.com/>
4. Тенісний турнір Вімблдон [Електронний ресурс] – Режим доступу: <https://www.wimbledon.com>
5. Головна Ліга бейсболу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.mlb.com/>
6. Головна ліга соккеру <https://www.mlssoccer.com/>
7. Жіноча Асоціація тенісу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.wtatennis.com/>
8. Міжнародна боксерська федерація [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.ibf-usba-boxing.com/>

9. Міжнародна Федерація футболу [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.fifa.com/>
10. Національна баскетбольна асоціація [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nba.com/>
11. Національна хокейна ліга [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nhl.com/>
12. Національна футбольна ліга [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.nfl.com/>
13. Світовий тур Асоціації тенісистів-професіоналів [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://www.atptour.com/>
14. Репозитарій Львівського державного університету фізичної культури імені Івана Боберського [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <https://repository.ldufk.edu.ua/>